

A woman with dark hair, seen from behind, is sitting on a dark, rocky shore. She is wearing a long, flowing white dress. She is looking out towards a bright blue ocean under a pale, overcast sky. The overall mood is contemplative and serene.

Pavlína
Poříztková

Léto
modelky

ROMÁN

Pavčina Pořzková
Léto modelky

Eroika

Pavčina Pořízková
Léto modelky

přeložila Jana Jašová

Eroika | Praha | 2015

Originally published under the title
Paulina Porizkova: *A Model Summer*

Copyright © Paulina Porizkova, 2007
Czech edition © Eroika, 2015
Translation © Jana Jašová, 2008

Czech translation rights arranged with Marly Rusoff Literary Agency, USA
represented by Kristin Olson Literary Agency s.r.o., Prague

ISBN 978-80-87409-28-2

Monique Pillardové, mé Momo

„V mládí a kráse je zřídka moudrost.“

HOMÉR

Červen 1980

Ne že bych se bála letět.

Mámě se i po rozvodu vždycky podařilo sehnat dost peněz, aby nás každý rok mohla vzít aspoň na takové úspornější prázdniny. Jenže tohle je jiné. Moje matka, její neustále se střídající partneři i moje sestra Kristýnka zůstali v našem malém bytečku v Lundu, zatímco já jsem na cestě do Paříže. Sama.

Totíž - sama až na Brittu, kterou jsem tady na letišti potkala asi před hodinou. Když jsme se představily, okamžitě jsme v duchu začaly jedna druhou hodnotit. Britta má dlouhé zlaté vlasy, tmavé oči a jemné rysy, což je můj fyzický protiklad - tedy téměř. Já mám rovné hnědé vlasy zastřížené nakrátko, světle zelené oči a jsem vysoká a hubená, s plochým hrudníkem stejně jako kluci z naší třídy. To, že mě vybrali do světa modelingu, nešokovalo jenom moje spolužáky. I já měla pocit, že to musí být nějaký špatný vtip. Vlastně pořád čekám, že na mě někdo vybafne se skrytou kamerou a vysměje se mi do tváře jako v těch amerických reality show.

„Let 343, poslední výzva,“ oznámí ženský hlas v reproduktorech.

Ohlédnu se na Brittu. Stojí se svou matkou u vstupu do bezpečnostní zóny, objímají se a pláčou. Já už jsem na druhé straně. Moje máma předpokládala, že dojedu na letiště sama, i když jsem musela v autobuse třikrát přeseďat, v Dánsku najít správný trajekt a potom jet ještě dalším autobusem na letiště.

„Jestli se nedokážeš na letiště dostat sama,“ řekla mi, „jak chceš dělat v Paříži modelku?“

„Co si dáte k pití, dámy?“ zeptala se letuška s milým úsměvem, který jako by si všechny nasazovaly před začátkem směny. „Máme tady báječné červené Jacques Dubois, Beaujolais Village a suché bílé burgundské.“

Brada mi spadla údivem. Tohle bylo poprvé, co mě někdo bere jako dospělou. Štouchla jsem do Britty. Možná to bude moje konkurentka na poli modelingu, ale v tuhle chvíli je to moje jediná potenciální přítelkyně. Existuje snad lepší způsob, jak prolomit ledy, než využít omylu letušky, která nás považuje za dospělé a nabízí nám alkohol? Jenže Britta vypadala, jako by už tvrdě spala.

„Co?“ zasténala a pootevřela oko.

„Pití,“ odpověděla jsem s užaslým výrazem a pokývla bradou k vinným lahvím, které se nám tu nabízely.

Když letuška uviděla můj výraz, vyměnila lahve za plechovky s kokakolou a s významným pohledem prohodila: „Tak možná něco nealko?“

Každá jsme si vzaly plechovku. Brittě vůbec nedošlo, jakou příležitost jsme právě propásly.

Posadila se rovně a začala si mnout oči. „Promiň, asi jsem si zdřímla. Včera večer jsme to s Larsem trochu protáhli.“ Povzdychla si. „Bojí se, že na něj zapomenu, víš, když kolem sebe budu mít všechny ty úžasné francouzské modely a ostatní. Ale já mu řekla: ‚Koukni, mně je šestnáct a tobě dvacet. Jestli si každý z nás najde někoho jiného, pak to tak asi mělo být, nemyslíš?‘“

Chápavě jsem přikývla, jako bych už taky měla vážnou známost. Jenže Bengt se asi počítat nedá.

Britta si otevřela plechovku s limonádou a nalila ji do plastového kelímku. „Mimochodem, jak se vyslovuje tvoje jméno? Nemohly jsme se s mamkou shodnout, jak je to správně.“

„Ji-ri-na,“ odslabikovala jsem jí. Takhle vyslovovali moje jméno ve Švédsku. Správnou výslovnost, Jiřina, jsem slýchala

jenom doma. Moje jméno pro mě vždycky bývalo tvrdým oříškem. Jak mě rodiče mohli vybavit na plavbu v moři Anik a Gunnill jménem, které každému odhalovalo můj emigrantský původ (nebo přesněji řečeno, původ exulanta z komunistické země), mi bylo vždycky záhadou. Kromě nevyslovitelného křestního jména mám taky obtížně vyslovitelné příjmení: Radovanovicová. To je jazykolam dokonce i v rodné češtině mých rodičů.

„Páni. To je rusky, nebo co?“ zeptala se Britta. Měla jsem pocit, že jsem na jejím nose zahlédla povědomé vrásky, typickou reakci na mé „komunistické“ kořeny.

„Ne, česky.“ Ne že by tohle bylo o moc lepší. „Naši se narodili v Československu, ale já už ve Švédsku,“ doplnila jsem rychle. „Takže jsem Švédka.“

Britta se na mě podívala se zdviženým obočím a já dostala strach, že mi nevěří.

„Chceš vidět můj pas?“ navrhla jsem jí.

Jen pokrčila rameny. „Já ti věřím,“ zamumlala a napila se koly. „A kde tě vyhmátli?“

Ulevilo se mi. Začala jsem vykládat o své nejlepší kamarádce Hatty, které jsem vděčila za tenhle výlet do oblak. Díky své posedlosti módou a líčením našla v místních novinách inzerát na seminář o modelingu, který vedou „ti nejlepší hledači talentů, pracující pro světové modelingové agentury“. Poplatek za seminář činil jenom dvacet pět švédských korun. Hatty v tom viděla příležitost, jak by mohla nabídnout svoje služby umělkyně-vizážistky modelkám novickám. Přemluvila mě, abych se přihlásila s ní, jenom tak, aby tam nemusela jít sama. Přednáška se konala v obývacím pokoji „nejlepší hledačky talentů“. Ukázalo se, že jsme jejími jedinými klientkami.

Malin, postarší žena s rudě nabarvenými vlasy, bledá, s průsvitnou pletí a černými oblouky obočí a očními linkami, vypadala jako fotka hvězdy z padesátých let, kterou někdo zmačkal do kuličky a pak zase narovnal. Její obývací pokoj byl plný fotografií, většina z nich byly její vlastní snímky z dob, kdy dělala modelku. Také tam byla změť reklamních fotografií jejích rukou a nohou. Malin si zula hnědé pantofle, aby nám své slavné

nohy předvedla v plné kráse. S hrůzou jsem si všimla, že nehty na nohou má dlouhé, zahnuté a nalakované stejně řvavým rudým lakem jako nehty na ruce. Malin dramaticky mávala rukama, když se probírala starými časopisy a tu a tam tūkala nehtem na stránky. „Víte, že Mia nemá prst? Nevíte, protože se dobře naučila, jak má držet ruce. Vidíte ten úsměv? Jak vstřícně a mile působí? Je to proto, že se ta dívka usmívá doopravdy, uvnitř. Chápete? Musíte ten úsměv cítit tady.“ Tři hodiny jsme seděly u ní na pohovce, zdvořile kývaly hlavami, když se probírala stránkami časopisů a fotkami modelek s dokonalými zuby, bohatou hřívou a nekonečně dlouhýma nohama a popisovala jejich pozice a výrazy neutuchajícím přívalem slov, z nichž jsem rozuměla asi tak každému třetímu. K čemu mi tyhle informace budou, to mi bylo opravdovou záhadou. Ke konci semináře na mě Malin kývla a oznámila mi, že mám rozhodně šanci. Neupřesnila na co. Když jsme to s Hatty cestou domů rozebíraly, kamarádka prohlásila, že Malin jistě myslela v modelingu. To určitě. Jen před pár dny mě náš spolužák Pelle praštil do hlavy učebnicí dějepisu, aby prý „pozabíjel vši“, i když moje vlasy byly čisté jako vždycky.

Tohle jsem ovšem Brittě nevyprávěla. Místo toho jsem jí vylíčila svou schůzku s Jeanem-Pierrem – majitelem pařížské agentury Sirény –, kterou mi Malin domluvila právě na den před mými patnáctými narozeninami. Setkání se odehrálo na lavičce v nákupním středisku a trvalo celých pět minut. Jean-Pierre mi pochválil hezkou pleť, sdělil mi, že se mu líbí dívky, které se oblékají konzervativně, a zeptal se, jestli bych nechtěla přes léto dělat modelku v Paříži. Jako by se na to dalo říct ne. Britta dopila kolu a objednala si další.

„Hele, budeš jíst ty oříšky?“ zeptala se s pohledem upřeným na můj sáček buráků. Položila jsem je na její ták. Neměla jsem vůbec chuť k jídlu.

„A co ty?“ zeptala jsem se Britty. „Jak ses k tomu dostala?“

„Byla jsem s mamkou nakupovat v obchodě, když tam pořádali takovou tu soutěž. Hlavní výhra byla schůzka s Jeanem-Pierrem, který měl posoudit, jestli bych se hodila do jeho

agentury.“ Nasypala si do pusy hrst oříšků a začala je s otevřenou pusou dychtivě žvýkat. Kdybych takhle jedla doma, máma by mi hned jednu vlepila. „Co si myslíš o Jeanu-Pierrovi?“ zahuhlala Britta s plnou pusou.

„No, je milý. Ale moc jsem s ním nemluvila,“ odpověděla jsem a snažila se ignorovat mlaskavé zvuky oříšků rozmělnovaných slinami.

„Já myslím, že vypadá super. Mamka říkala, že je jak Alain Delon.“

Vybavila jsem si Jean-Pierrovy hnědé oči a pokusila se je umístit do tváře slavného herce. „Oba jsou tmavovlasí,“ připustila jsem nakonec. „Ale není Jean-Pierre už trochu starý? Bude mu už přes třicet, ne?“

„Mně se starší chlapi líbí,“ odpověděla s mrknutím Britta. „Mamka si myslí, že je to kvůli tátově smrti - umřel, když jsem byla ještě miminko.“

Kola mě zapálila do krku. „To je mi moc líto!“ Najednou mi její mlaskání přestalo vadit. To já mám aspoň tátu, i když jeho přítomnost v mém životě je podobně nepostřehnutelná jako u Ducha svatého.

„To nic,“ uklidnila mě Britta a chlácholivě mě poklepala po rameni. „Já si ho vůbec nepamatuju.“

Polkla poslední sousto a vytáhla walkmana. Byl to nový model, žlutý a odolný vůči vlhku. Kdybych měla dost peněz, radši bych si koupila menší a kovový.

Britta si nasadila sluchátka a odstříhla se tak od našeho rozhovoru. Vytáhla jsem z batůžku knihu, Kafkův *Zámek*. Když táta slyšel o mých plánech na léto, poznamenal, že má vážné obavy, aby se moje IQ nesmrsklo na číslo mé podprsenky. Před odletem mi předal tuhle knížku a přiměl mě ke slibu, že mu po návratu sepíšu dvacetistránkový referát. Na obálce čněla zlověstná silueta zámku, který se tyčil proti temně rudému pozadí. Začala jsem číst, ale po prvním odstavci jsem odpadla. Moje naděje i obavy se vznášely vysoko v oblacích stejně jako naše letadlo. Opřela jsem si čelo o okénko, rozehřáté zvenčí zářivým sluncem, jehož sklo se chvělo a vibrovalo jako předoucí

kočka. Jsem na cestě do Paříže! Já, holka s nevyslovitelným jménem, šaty ze secondhandu a úsměvem, který odhaluje mezírku mezi předními zuby. Když Hatty u nás ve škole vyslepičila, co budu dělat o prázdninách, všichni se po mně otáčeli se stejně nevěřičným úsměvem, jako bych o sobě prohlašovala, že jsem tajným plodem nemanželské lásky krále Karla Gustava. Stála jsem před svou skříňkou, na kterou někdo před pár měsíci napsal černou fixou: *Kočka? Ani omylem!* Nápis vzdoroval mým četným pokusům o odstranění, jenom místo černé barvy teď svítil oranžově - jasné, i když teď už trochu vybledlé konstatování, které mi dávalo najevo, jak vypadám v očích ostatních. Ale najednou se ze mě stal někdo jiný. Někdo, komu měli ostatní co závidět. Poprvé za devět let školní docházky jsem narovnála záda a pocítila nezvyklé teplo z nově zrozené sebedůvěry. Alespoň do chvíle, než Kristel vedle mě přibouchla skříňku, pohodila vlasy mým směrem a pronesla: „Jestli tohle má být modelka, tak to už si rovnou mohli vybrat tu tlustoprdku Hatty!“

Mou kamarádku Hatty, které jsem vděčila za to, že se teď vznáším v oblacích. Ani Hatty se tak doopravdy nejmenuje: její maminka ji pojmenovala po egyptské královně Hatšepsut, což Hatty navěky odsoudilo k tomu, aby lidé při vyslechnutí jejího jména hvízdali a vykřikovali: „To mě podrž!“ A má sice trochu nadváhu, ale taky ty nejkrásnější černé oči ve tvaru mandlí. Začaly jsme se kamarádit hned první den školy, hlavně proto, že já byla taky holka s divným jménem a ještě divnějším původem.

Motory letadla náhle přešly z vrnění do hlasitého rámusu. V uších mi luplo. Věděla jsem, že to znamená jediné: přistání. Žaludek se mi sevřel. Zpocenýma rukama jsem zatřásla Brittou.

„Vzbuď se, přistáváme!“

Otevřela oči a mně se na chvíli zdálo, že v nich vidím stejný záblesk paniky, jaký se musel zrcadlit v těch mých. Stáhla si z uší sluchátka a naklonila se přese mě, aby viděla z okénka. Propadali jsme se temnými dešťovými mraky. Do skla bubnoval hustý déšť. Hluk zesílil. Zívla jsem, abych si uvolnila zalehlé

uši. „Bojíš se?“ houkla jsem na Brittu, která se narovнала na sedadle.

„Ježíš, proč? Čeho asi?“

Britta měla hezký lesklý kufřík s kovovými zámky. Vyjel na přepravníku zavazadel hned vedle mého odřeného oranžového kufru, až úplně mezi posledními. Tolik k mé teorii, že hezcí zavazadla vykládají dřív.

Postavily jsme se do fronty na taxík a nadechly se francouzského vzduchu, který jako by se skládal především z cigaretového kouře a výfukových plynů. Bylo krátce po poledni a nízké ocelové nebe hrozilo deštěm. Žaludek se mi sevřel. Nebyla jsem si jistá, jestli z nervozity, nebo z hladu.

Když jsme nastoupily do taxíku, na okenní sklo zabubnovaly první kapky. Také v autě to páchlo kouřem, ale kdybych stáhla okénko, zmáčela bych se. Jenže když ho nestáhnou, zadusím se. Když jsem poprvé spatřila Paříž, zmítala jsem se v osidlech tíživé volby.

Město bylo nejdřív jenom neurčitá hmota na obzoru. Brzy jsme ale nechali pole s billboardy za sebou a vjeli do ulic lemovaných stromořadími, mezi elegantní a pyšné pařížské domy. Na chodnicích se míhaly trafiky jako tečkované zelené muchomůrky. Červená šmouha: žena venčící pudla. V zahrádkách kaváren seděli hosté a listovali novinami pod vínovými plátěnými stříškami markýz. Muž v baretu se tiskl ke zdi a snažil se zapálit si cigaretu. Nad kamennou zídou se košatěl rozkvetlý šeřík. Podsaditá žena s nápadnými střevíci chvátala po chodníku s bagetami v podpaží. Z širokých ulic se postupně stávaly klikatící se uličky plné butiků, pekáren a lahůdkářství.

Náš taxík zastavil a my vystoupily před velkými zelenými vraty. Vedla na dlážděný dvůr, kde na kouřovém skle dveří do přístěnku visela mosazná cedule. Zdobná písmena, zčernalá časem, hrdě hlásala: SIRÉNY.

Zajímalo by mě, jestli by si někdo všiml, kdybych se vyzvracela k nejbližší palmě do květináče. Trochu jsem zaváhala, takže Britta vešla dovnitř jako první. Nejdřív mi připadalo, že

z lidí ve čtvercové, bíle omítnuté místnosti nikoho neznám, ale po chvílce jsem rozeznala Jeana-Pierra. Oči měl velké, sytě hnědé a s řasami, pro které by ženy zabíjely, ale Alain Delon to nebyl. Usmála jsem se na všechny sevřenými rty, abych nemusela odhalit svoje zuby, i když jsem tušila, že předstírání němoty mi dlouho nevydrží.

Hezká brunetka s pršáčkem si mě podezíravě přeměřila. Nakrátko ostříhaná blondýna a asijský mladík na nás zamávali. Vyměnili jsme si „bonjour“ a „bienvenue“.

Křeče v žaludku se zhoršovaly. Opravdu jsem nutně potřebovala na toaletu. Zahlédla jsem dveře za bílým stolem ve tvaru L se čtyřmi židlemi. Když jsem byla uvnitř, doléhala ke mně rychle znějící francouzština. Uvědomila jsem si, že když já slyším je, můžou oni slyšet mě tam venku. Začala jsem zuřivě splachovat, i když jsem nevěděla, co je horší: jestli zvuky zvracení, nebo neustálý hukot vody, který je má přehlušit.

Když jsem konečně vyšla ven a zavřela za sebou rychle dveře, aby se z toalety nevyřinul žádný nežádoucí puch, Brittu už vodili po kanceláři. Ale popravdě řečeno toho tady k vidění moc nebylo. Většinu prostoru zabíral velký bílý stůl. Na stěnách visely černobílé zarámované plakáty s mozaikou fotografií pasového formátu. Ale při bližší inspekci bylo jasné, že to pasové fotky nejsou, protože každá z těch hlav vypadala až příliš nádherně na normální smrtelníky. Zahlédla jsem několik tváří, které jsem znala z módních časopisů a Hattyných magazinů: plavovlasou švédskou bohyni Evalindu a také zrzavou Miu, které podle Malin chybí prst.

Seznámili nás s chodem kanceláře, kde pracovali ti tři, kterým nás představili. Ti seděli celé dny u stolů, vyřizovali telefony, přijímali objednávky na práci. Když jim někdo zavolal, že má zájem o konkrétní dívku, našli v hlubokých zásuvkách registratury její kartu. V kartách modelek byly vytištěné rozpisy dnů na jednotlivé měsíce a v řádcích vedle jmen perem napsané Potvrzeno, Zamluveno, Objednáno.

Vytáhli také naše karty, čisté a nepopsané.

Ale měli je tam! Viděla jsem svoje jméno!

Konverzace se vedla v angličtině, což pro mě byla úleva. Angličtinu jsem se učila jako všichni ve Švédsku už od třetí třídy, takže mluvím anglicky opravdu dobře a bez problémů. S francouzštinou jsem začala až v šesté třídě, měla jsem za sebou teprve tři roky. Rozuměla jsem, když naši průvodci proložili angličtinu občasným „ah bon“ nebo „ça va“ a „comprends“. Ale jinak, pokud by se mě náhodou neptali na to, jestli je na stole žluté pero, bych byla totálně mimo.

Dívka s pršáčkem se představila jako Anne a vytáhla krejčovský metr.

„Musíme zjistit vaše míry, abychom je mohli napsat na karty a taky do vašich knížek,“ oznámila nám.

Neměla jsem nejmenší tušení, co jsou „naše knížky“, ale na vypsávání nebyl čas.

Anne obtočila pestrý červenobílý metr kolem Brittiných prsou, pasu a boků a trochu se zamračila. „Dis donc,“ pronesla. „Jsi trochu tlustá. Nepřibralas od té doby, co tě naposledy viděl Jean-Pierre?“

Šokovalo mě to. Britta má dokonalou postavu ve tvaru přespávacích hodin.

Moje nová přítelkyně zrudla. „Mamka neměla v poslední době moc času vařit, takže jsem jedla hlavně pizzu.“

Jean-Pierre se objevil vedle Britty a vzal ji kolem ramen. „Takže s pizzou je konec, ano? Tu comprends? Přejdeš na zdravou francouzskou kuchyni a všechno bude v pořádku.“

Britta se s úlevou rozesměje. Do karty jsou zaznamenány její míry, váha, barva vlasů (blond) a očí (hnědá). To jí myslím trochu ubližuje. Proč nepopíšou její vlasy jako zlaté s nádechem barvy šampaňského a její oči jako čokoládové?

Pak prošly zkoumáním Brittiny pečlivě šlechtěné ruce a naši kontroloři se začali dohadovat o tom, jestli si Britta zaslouží v oddíle „Zvláštní znaky“ u rukou poznámku „Výjimečné“. Nakonec se rozhodnou proti, ale Britta nevypadá, že by ji to příliš deprimovalo. Sedí na stole, klátí nohama a baví se s krátkovlasou blondýnou - myslím, že se jmenuje Odile.

Anne začne obtáčet metr kolem mého zpoceného těla.

„Osmdesát šest, padesát pět, osmdesát čtyři,“ hlásí s úsměvem. „Dokonalé.“

Tohle slovo jsem v souvislosti se svým zevnějškem ještě nikdy neslyšela. Rozzářím se vděčností.

„Kolik je ti?“ Annino pero se na okamžik zarazí nad papírem. „Šestnáct?“

„Patnáct.“

Podívá se na mě dost užasle. „Mon Dieu, si jeune,“ zamumlá. Tomuhle rozumím i se svou školskou francouzštinou: jsem tak mladá. Zadržím dech. To je špatně? Měla jsem zalhat?

„Poslyš, uvedeme, že ti je šestnáct, kvůli, ehm, daním. Souhlasíš?“

Zuřivě zakývám hlavou. Souhlasila bych i s tím, aby mi amputovali obě ruce, kdybych mohla zůstat v Paříži jen pod touhle podmínkou. Představa, že bych se musela vrátit domů - pod ocelovou oblohu nad větrnými pláněmi, neustále zkrápenými deštěm, do našeho bytu v paneláku, a co bylo snad nejhorší, k mé matce, rozzářené zadostiučiněním, že zase měla pravdu, že o mě nikdo nestojí - je asi tak příjemná jako pomalá trýznivá smrt po pozření muchomůrek.

„Skončila jsem devátou třídu,“ vyhrkla jsem na Anne. „Víte, šla jsem do školy o rok dřív, takže jsem byla vždycky ve třídě s dětmi o rok staršími.“

„Ah bon,“ přikývla. Vypadala spokojeně. „Takže si to necháme jako naše malé tajemství.“ Zapíše mou výšku, barvu očí (zelená) a zarazí se u kolonky pro barvu vlasů.

„Dis donc,“ zamumlá. „Jak bys označila svoji barvu vlasů?“

První, co mi skočí na mysl, je „pochcaná sláma“, protože takhle se o mých vlasech vždycky vyjadřovaly Kristel a Anik. Když mě míjely na školních chodbách, občas se taky zmínily o mých „ropuších“ očích.

Pokrčím nejistě rameny. „Hnědá?“

Anne se rozesměje. „Mais oui, hnědá. Ale je to hnědá barva jako u toho malého zvířátka, nemůžu si vzpomenout, jak se to řekne...“

Myš? Krysa? Zali je mě vlna rozpaků nad představou, že v mé

kolonce barva vlasů se ocitne zápis „jako malé zvířátko“. Když o tom tak přemýšlím, skoro všechny modelky v časopisech jsou blondýny.

„Však já si vzpomenu.“ Anne zapíše „hnědá“.

Pak mě požádá o fotografie a trpělivě čeká, než je vyhrabu ze svého odřeného kufříku.

Jsou tři, na lesklém fotografickém papíře, všechny pocházejí z mého jediného profesionálního focení. Na prvním záběru je moje tvář rozostřena pastelovými tóny. Dívám se na nějaký neviditelný bod za aparátem, což byla fotografova pleška. Je to Ind s měkkou výslovností, který přes den pracuje v pizzerii a po večerech fotí dívky pro Malin. Dělá to jako koníčka. Další dvě fotky jsou černobílé. Sedím na nich v okně, oblečená v krajkové halence a nabírané sukni. Je to pokus o napodobení Brooke Shieldsové z *Pretty Baby*. Pokus, který se příliš nepovedl hlavně kvůli jasně viditelné šňůrce od žaluzií, co mi visí u levého ucha.

Anne snímky pošle kolovat a všichni v místnosti si je prohlédnou a komentují je francouzštinou příliš rychlou na to, abych jí mohla rozumět - ale zaslechnu něco o nádherných očích a pak taky „ça va pas“, což znamená, že něco není dobré. Zase mě polije pot hrůzy. O čem to mluví? O mých zubech? Zatím se o nich nikdo nezmínil a já už se začala těšit, že vyvážnu bez šrámů. Pošlou mě teď kvůli tomu domů? Pamatuju se, jak se mamka jednou zmínila před jedním „strýčkem“, že bych byla docela hezká, nebýt těch zubů. Od té doby se snažím smát se zavřenou pusou. S obavami se rozhlédnu po místnosti, ale zaměstnanci agentury už pokračují v práci. Shoji, ten mladý Asiat, vytáhne portfolio se zlatě vyraženým logem agentury SIRÉNY a zastrká fotografie do průhledných kapsiček. Anne mi portfolio podá a přidá další dvoje desky se stejným logem. „V té malé brožůře najdeš všechny informace, které budeš potřebovat, plus adresy a telefonní čísla na všechny fotografie a studia,“ vysvětlí mi a zamává tou hubenější. „A tady,“ řekne a otevře první stránku diáře, „máš rozpis schůzek na zítra.“ Britta přejde ke mně a nakoukne mi přes rameno. „Jak se tam dostaneme?“ zeptá se Anne. „Někdo nás odveze?“

Anne se rozesměje. „Kdepak. Musíte to zvládnout samy. Musíte se to naučit, budete mít spoustu schůzek.“ Poradí nám, abychom si pořídily plány Paříže a nechaly si hodně velkou časovou rezervu pro případ, že bychom se ztratily.

Popadneme svoje zavazadla, portfolia a brožury, a vyvečeme všechno ven. Ještě nepřestalo pršet. Ale déšť v Paříži není nějakým kouzlem depresivní a bezútěšný, ale záhadný a romantický, jako tenouký šedý závoj přes obličej krásné ženy. Jean-Pierre nás odveze svým vozem. Brittě zazáří oči obdivem. Zdá se, že to Jeana-Pierra těší. „Rolls-royce moc lidí v Paříži nemá,“ prohlásí hrdě. Nemůžu si pomoci, mně připadá spíš jako lednička na kolečkách. Jean-Pierre pomůže Brittě s kufrem a otevře jí dveře vedle řidiče. Já se musím sama i s kufrem nasoukat na zadní sedadlo. Jean-Pierre pak šlápne na plyn a my vyrážíme na místo, které se tohle léto stane naším přechodným domovem: do jeho bytu.

Za majestátním průčelím domu z přelomu století nás čeká točitě schodiště a zajímavě zdobený kovový výtah, ale po tomhle úvodu je byt dost velkým zklamáním.

Úzká chodba s vysokým stropem ústí do obývacího pokoje, kterému vévodí obrovské akvárium, jež zabírá celou šíři jedné stěny. Zakrývá obě okna a mění všechno světlo z ulice v namodralé podvodní šero, v němž se utápějí černé kožené pohovky a chatrné konferenční stolky, plné popelníků s hromadami nedopalků. Jean-Pierre položí Brittin kufr a zacinká svazkem klíčů jako zvonkem.

„Cherie, on vient d'arrive!“

Jeho „cherie“ se vynoří v tmavé chodbě, aby nás přivítala, jako postava z knížek Edgara Allana Poea. Jean-Pierre nám ji představí coby Marinu.

„Bonjour,“ zašeptá žena chraptivě a odhalí velké zažloutlé zuby. Je o pár centimetrů vyšší než její manžel a v pološeru vodního světa vypadá s rozpuštěnými plavými vlasy a rozostřenýma bledýma očima jako mořská panna, která nás přišla stáhnout ke dnu. Jean-Pierre ji líbne na tvář a zadrmolí něco rychlou francouzštinou. Pak zamíří ven ze dveří. K nám prohodí: „Uvidíme se u večere.“

My tři zůstaneme stát v chodbě mlčky, jako bychom si nebyly jisté, jak máme podle etikety postupovat dál.

„Dobrý den, já jsem Jirina, ráda vás poznávám,“ natáhnu k Marině ruku a potřesu její, příznačně vlhkou a chabou.

Také Britta se představí a Marina potom zaloví v kapsách ušmudlaného modrého hedvábného županu a vytáhne krátkou cigaretu i zapalovač. Zapálí si a nasládlý pach přehluší puch nedopalků a záchodové mísy. Když Marina potáhne, trvá to celou věčnost, než jí kouř zase vyjde z plic. Britta a já na to čekáme se zatajeným dechem. Plíce mě začnou bolet, takže si uvědomím, že bezděčně zadržuju dech s Marinou. Konečně vyfoukne hustý oblak dýmu.

„Venez,“ ozve se.

Popožene nás na krátkou prohlídku bytu. Je tady jenom jedna koupelna, o kterou se musíme podělit, obložená temně modrými dlaždicemi a osvětlená zářivkou. „Udržujte čistotu,“ upozorní nás Marina a odklepe si popel do umyvadla. Ukáže mi záchod, obložený hromadami starých časopisů, do něhož se vchází z chodby samostatnými dveřmi. Britta si zatím v koupelně nanáší lesk na rty. Za záchodem zahýbá chodba doprava a do temnoty. „Tam jsou vaše pokoje,“ ukáže nám Marina. Když se otočí, z nohy jí spadne pantoflíček. „Zasranej zkurvenej škrpál!“ Nakopne botu bosou nohou, popojde tři kroky doleva a otevře dveře kuchyně.

Uši mě ještě brní z její vulgární nadávky, když mě náhle oslepí slunce. Zamrkám. Uprostřed kuchyně stojí velký dřevěný stůl, u pravé stěny je nerezový sporák, v policích s prosklenými dvířky svítí naleštěné talíře. Kuchyně je světlá a přívětivá, až nečekaně na tenhle pochmurný byt, vyjímá se tady asi jako kokosová palma na švédské pláži. U jednoho z francouzských oken stojí vysoká umělohmotná dětská stolička s prázdnou miskou na pultíku.

„Máte děti?“ zeptám se víc než trochu překvapeně.

„Jedno,“ odpoví Marina, jako by se svěřovala, že má rakovinný nádor.

Ale na tom nesejde. Stejně mě to rozveselí. Po Kristýnce se mi už teď stýská tolik, že se mi z toho svírá žaludek jako z hladu.

Sestřička se narodila poté, co od nás odešel táta, v mých sedmi letech. Nejdřív jsem nechápala, proč maminka vypadá

tak nafoukle a je ještě unavenější než jindy. Měla jsem pocit, že je to moje vina, jako tolik jiných věcí: neumyté talíře ve dřezu, tátův odchod, prasklina v kuchyňské zdi, moje špatné známky z matematiky, zmizení nůžek i moje podoba s otcem, kterou jsem matce neustále připomínala toho člověka, jenž byl teď jedničkou na seznamu nejvíc nenáviděných lidí.

Ale od chvíle, kdy máma přinesla domů Kristýnku, celou červenou a šupinatou a plešatou jako supí mládě, byl s mou osamělostí konec. Konečně tu byl někdo, kdo mě potřeboval. Dávala jsem jí mléko, držela jsem ji na odříhnutí, učila jsem se ji přebalovat, a když mi to matka ukázala, začala jsem ji i koupat, aby mohla maminka chodit na svoje večerní kursy. Když mívala Kristýnka koliky, spala jsem na zemi vedle kolíbků a druhý den jsem bloumala po škole jako mátoha. S mými známky to šlo z kopce, takže když byla matka náhodou někdy večer doma, zuřila nad mým prospěchem. Ale Kristýnka byla moje opravdová živá panenka, moje děťátko. Když řekla poprvé máma, řekla to mně.

Škoda, že jsem si nevzala její fotku, abych si ji postavila na noční stolek vedle postele jako Britta snímek své maminky. Pokoj, který nám Marina ukázala, byl vymalován světle zelenou, ale nepůsobil jako scéna z *Dvaceti tisíc mil pod mořem*, protože v něm bylo francouzské okno a veselý, i když ušpiněný květinnový koberec. Britta si zamluvila manželskou postel u levé stěny.

„Musím hned zavolat mamce a povědět jí, že jsem dojela,“ vzpomněla si a otočila maminčinu fotku tak, aby se dívala přímo na postel.

No ovšem, že dojela. Proč by ne? Začala jsem vybalovat a ukládat si věci do velkého dřevěného prádelníku v nohách Brittiny postele.

Britta zatím sundala telefon z křbové římky na podlahu, sedla si k němu se zkříženýma nohama a vytočila číslo.

„Mami! To jsem já – taky se mi moc stýská!“ Najednou mluvila vyšším, dětským hláskem. Neuvědomovala jsem si, že bych sama někdy takhle s matkou mluvila.

„Ehm, Britto, jaké chceš zásuvky?“

„Mně je to fuk.“ Otočila se ke mně zády se sluchátkem u ucha. „Asi ty horní.“

Začala jsem stěhovat svoje věci z horních zásuvek dolů.

Hatty zvedla telefon po druhém zazvonění. „Už jsi tam? Jak je? Co ti řekli?“

Popsala jsem svou cestu, zatímco Britta za mými zády boučela se zásuvkami.

„A jaká je?“ vyptávala se Hatty. Nejdřív jsem nechápala, ale potom mi to došlo. Jenom Hatty věděla, že budu cestovat s další modelkou. Donutila mě přísahat, že ji nezačnu mít radši.

„Snad fajn,“ odpověděla jsem. Spíš asi ne, ale co jsem měla říkat? Britta seděla na posteli a dívala se na mě.

„Fajn?“ opakovala rozčileně Hatty. „Jak moc fajn?“

„Jak se má Claudius?“ použila jsem náš kód pro „teď nemůžu mluvit“. Vymyslely jsme to, když jsme se dívaly na seriál *Já, Claudius*.

„No jo, chápu,“ zamumlala Hatty. „Zavolej mi potom, až budeš sama, ať na ni můžeme nakydat trochu špíny.“

Zavěsila jsem trochu rozpačitě. Britta tady byla moje jediná záchrana před naprostou osamělostí a celkem se mi líbila. Otočila jsem se k ní. Seděla na posteli a dívala se na mě svýma velkýma hnědýma očima.

„To byla tvoje mamka?“ zeptala se.

„Ne, kamarádka Hatty.“

„Maminka není doma?“

„To nevím. Ale máma nečeká, že se ozvu dřív než o víkend.“

Britta překvapeně potřásla hlavou.

„O víkendech je volání levnější,“ vysvětlila jsem jí. Nechtěla jsem už dodávat, že můj otec nečeká, že by o mně uslyšel dřív než koncem léta. Myslím, že se mu ulevilo, že už kvůli mně nemusí jezdit padesát kilometrů z Malmö, kde teď bydlí se svou novou ženou, aby si mě vzal na víkend (jednou za měsíc).

S Kristýnkou je to jiné. S tátou se skoro nevidá. Jednak proto, že táta malé děti moc nemusí. A taky podezírá mámu z toho, že Kristýnka není jeho.

Vytáhla jsem z batohu *Zámek* a položila ho na noční stůl vedle *Anny Kareniny* a ohmataného výtisku *Šagrénové kůže*. Britta si prohlédla mou sbírku čtíva a nakrčila nos. „To nemáš žádné časopisy?“

Když jsem přišla do kuchyně, Marina stála u sporáku a míchala s jídlem ve velkém hrnci. Z koutku úst jí visela cigareta a popel se snášel do toho, co mělo být podle všeho naší večeří. Britta už seděla vedle Jeana-Pierra, takže jsem se posadila naproti nim. Jean-Pierre nám všem nalil červené víno a zvedl sklenku na přípitek. „A votre bienvenue.“

„Nalil nám víno,“ sykla na mě Britta švédsky s vyvalenýma očima a okamžitě do sebe obrátila obsah skleničky. Jean-Pierre ji pozoroval s pobaveným úsměvem. „Vy Švédky všechny hodně pijete, co?“

„No jasně, takhle se pije u nás ve Švédsku,“ zahihňala se Britta.

„Alkohol a sex, nejoblíbenější švédská zábava,“ zamumlala u sporáku Marina.

Britta dovolila Jeanu-Pierrovi, aby jí dolil skleničku. „Sex je zdravá zábava,“ zachichotala se zase.

Připomněla jsem si své malé zahanbuující tajemství: v patnácti jsem pořád ještě panna. Protože jsem tudíž k téhle konverzaci neměla co dodat, napila jsem se trochu vína. Bylo dost hořké. Myslela jsem, že bude víc chutnat jako hroznový džus.

„Ovšem,“ pokýval Jean-Pierre hlavou. „Tenhle přístup Švédů k vlastnímu tělu se mi moc líbí.“

Marina si odfrkla a zamumlala něco, co znělo jako „to jsem si všimla“.

„Je to přece úplně přirozené,“ pokračovala škádlivě Britta, která si Marinina mračení nevšímala. „Člověk by se neměl stydět za svoje tělo a za to, co mu přináší potěšení. Sex je jako skvělý zákusek – ale minus kalorie!“

To Jeana-Pierra tak rozesmálo, že vybuchl hlubokým perlivým smíchem. Marina sundala hrnec z plotny a bouchla s ním do stolu mezi nás. Všichni okamžitě zmlkli. Moje babička

vždycky říkala, když utichl hovor u stolu, že kolem právě proletěl anděl. Nad námi teď musela létat celá hejna andělů.

Těstoviny chutnaly lépe, než jsem čekala, i když jsem se do nich pustila dost nejistě. Pořád jsem netušila, jestli rozvaření mravenci nemůžou být škodliví a jestli je popel z cigaret dobré dochucovadlo. Marina seděla vedle mě s několika osamělými nudlemi na talíři, které po něm honila vidličkou. Neustále při tom kouřila. Jediným zvukem v kuchyni bylo vrzání příborů po talířích a tlumený hluk dopravy, který sem doléhal okny.

„A kde je vaše malé?“ zeptala jsem se. Moje slova dopadla do ticha jako ruční granát.

Jean-Pierre se ohlédl na Marinu kvůli ujištění, že jejich dítě někde je. Jeho žena se přerývaně nadechla. „Olympe? S chůvou, bien sûr.“ Stočila svoje nudle do úhledné spirály.

„Aspoň že si pamatuje, jak se ta malá jmenuje,“ pronesla Britta kousavě švédsky.

Cítila jsem, že mi hoří uši. „Nemůžeme před nimi mluvit švédsky, to je neslušné,“ prohlásila jsem. Napila jsem se vína a snažila se překonat pocit, že se chovám jako pubertální rebelka.

„To je blbost. Vždyť nám nerozumějí,“ prohodila Britta. Jean-Pierre jí jako na potvrzení dolil další skleničku červeného. Britta ji dopila do dna a tiše si říhla.

„Jejda.“ Zahihňala se a hravě pleskla Jeana-Pierra po rameni. „Chcete mě opít?“

Marina zahodila nedopalek do stočených nudlí na svém talíři a postavila se. Najednou jsem měla pocit, že se chystá obejít stůl a oběma nafackovat. Místo toho se vydala ke kuchyňské lince a z jedné ze skříněk vytáhla tabulku čokolády. Mezi potahováním z cigarety si uždibovala čokoládu a přes Brittino rameno Jeana-Pierra chladně pozorovala.

Britta pak usnula v pokoji v šatech, ani si nevyčistila zuby. Já se umyla, převlékla se do pyžama a vlezla do postele. Povlečení zrovna čistotou nevonělo.

Otevřela jsem brožuru z agentury. Měla tři části: v první byly věci, které si modelky musejí zapamatovat, další pracovní informace a pak adresy. První část byla v angličtině a francouzštině,

druhé dvě jen ve francouzštině. Pracovní informace - pohotovostní telefonní čísla, tipy, kde se v Paříži ubytovat, a drobný text, z něhož jsem pochopila, že se týká zákonů a práv modelek - byly zřejmě určené pouze pro francouzské modelky, když tam chyběl překlad. Rychle jsem si projela první část. Schůzky, rezervace, návod, ve kterém jsem se dočetla, že „kompozit“ je navštívenka modelky, kterou má nechávat u každého klienta. Když jsem došla k odstavci: Tarif 6. Za tříhodinovou rezervaci je suma stanovena v roce 1980 F. 1. 386 000 H. T., připadala jsem si, že čtu čínsky, a málem jsem to vzdala. Matematika a čísla nikdy nepatřily k mým koníčkům.

Ale jedna ze stránek mi přece jen poskytla možnost oddechu. Byla to strana 10, Seznam nezbytného vybavení. Tam jsem se dočetla, že vždy musím mít s sebou kosmetický kufřík, který bude obsahovat: odličovač pleti, tónovací krém, světlý make-up, tmavý make-up, sypký pudr, kompaktní pudr... seznam pokračoval dál a dál, vypočítával nejrůznější zkrášlující prostředky, z nichž pro mě nejméně polovina byla španělskou vesnicí. Také psali, že potřebuju spodní kalhotky různých barev, prádlo tělové barvy, pantoflíčky, šátky a šperky, že musím mít na paměti, že moje prádlo i já musíme být bez poskvrnky vzhledem k udržení dobré pověsti modelky. Ohlédla jsem se po Brittě, která se rozvalovala na posteli a slabě pochrupovala. Má tohle všechno? Jak si to mám proboha pořídit za sto franků? A kde?

Tyhle myšlenky mě trápily celou noc. A taky Britta, která zvracela do odpadkového koše. Zřejmě nebyla na alkohol zvyklá tolik jako na sex.

Ve dvě ráno konečně usnula, zato já jsem po neustálých sprintech do kuchyně pro další sklenice vody byla naprosto bdělá. Ale nevadilo mi to. Věděla jsem, že mi tuhle pomoc nemůže zapomenout, že mě teď nemůže zavrhnout. Svou laskavostí jsem si kupovala její přátelství. Konečně jsem sklouzla do neklidného spánku. Zdálo se mi, že se pokouším nakupovat make-up ve francouzském železářství.

Po rychlé snídani jsme s Brittou vyrazily do ulic. Rozložily jsme si mapky Paříže na lavičce poblíž novinového stánku, ve kterém jsme je koupily. Byly to brožurky s plánky tras metra na vnitřních stranách obálky a mapou města rozděleného na jednotlivé okrsky, s čísly od jedné do dvaceti.

Naše schůzky se měly odehrávat na různých místech, což znamenalo, že si budeme muset hledat cestu každá sama. Ale taky to znamenalo, že nebudeme soupeřit o stejnou práci, aspoň pro dnešek.

Moje první cesta vedla do Port de Clignancourt, až na konci žluté trasy metra. „To už je skoro venkov,“ mínila Britta.

„Možná, ale je to pro *Elle*,“ namítla jsem a viděla, jak jí trochu poklesla čelist.

Společně jsme se vydaly do metra a koupily si *carnet de ticket*, deset spojených malých žlutých jízdenek.

„Zlom vaz!“ křikla jsem na Brittou do hukotu příjíždějících vlaků a francouzského brebentění, které se odráželo od bíle vykachlíčkové stanice.

„Ty taky!“ zavolala na mě.

Dveře vagonu mě se zasyčením spolykaly. Posadila jsem se na oranžovou plastovou sedačku a obdivovala temnotu uhnějíící za okny. Ještě nikdy jsem nejela metrem. Ale neotřelost cestování pod zemí se brzy proměnila v nudu a já se soustředila pohledem na svůj odraz v protějším skle. Ta druhá dívka, plující bez těla v okenní tabulce, měla prázdné oči a propadlé tváře, vypadala velmi mladě a vyděšeně.

Port de Clignancourt byl plný maličkých cukráren, zaprášených krámků a aut, hazardně zaparkovaných na okrajích úzkých uliček. Proplétala jsem se mezi nimi se svým portfoliem v podpaží a s diářem, adresářem a plánem Paříže v igelitové nákupní tašce ve druhé ruce. Očima jsem visela na cedulích ve výlohách a hledala nějakou zmínku o výprodeji kosmetiky.

Nakonec jsem našla mohutné načervenalé dveře s odpovídajícím popisným číslem a vydala se dlouhou bílou chodbou, lemovanou plakáty se zvětšenými titulkami *Elle*. Recepční ve slunečních brýlích mi neoplatila úsměv, ale ukázala mi směrem

k malé místnůstce přeplněné věšáky se šaty, mezi nimiž se na jedinou vynořila droboučká žena.

„Bonjour,“ řekla a oči se jí zúžily do škvírky. Na spodním rtu se jí nějakým zázrakem udržela přilepená cigareta, poskakující během hovoru. Natáhla ke mně vyhublou snědou ruku, ozdobenou miliony stříbrných náramků, které o sebe cinkaly jako zvonečky. Potřásla jsem jí s ní.

„Bonjour.“ Usmála jsem se na ni a zapumpovala jsem jí dlaní tak energicky, že jsem málem zlomila její křehké zápěstí. Ženina tvář zůstala bez výrazu, a když moje ruka konečně přestala pumpovat a klesla unaveně podél mého boku, ta její zůstala viset ve vzduchu. A tak jsem ji chytila znovu a zatřásla s ní ještě jednou, tentokrát už ne tak dychtivě. „Bonjour,“ opakovala jsem.

Zavrtěla hlavou. „Vaši knížku.“

„Prosím?“ Chce snad vědět, co čtu? Ještě že je to ten Kafka, to zní aspoň těžce intelektuálně!

„Vaši knížku. Portfolio.“

Aha! Vytáhla jsem portfolio a podala jí ho. Žena ho otevřela na první stránce a zahloubala se do snímků mé tváře. Pak se podívala na mě. Zpátky na fotky. Zase na mě. Tváře jsem měla napjaté, jak jsem se snažila neustále usmívat, až mi vibrovaly.

Maličká Francouzka obrátila další dvě stránky portfolio, ale nezdržela se u nich. Potom rychle projela zbývající prázdné fólie.

„C'est ça? To je všechno?“

Přikývla jsem. Cítila jsem se hrozně trapně.

„Můžete si sundat kalhoty?“ zeptala se.

To má být vtip? Nejistě jsem se usmála.

„Já čekám,“ zdůraznila chladně.

„Aha. To jako... hned?“

Založila si ruce v bok a vyštěkla: „Nemám čas tu stát do zítřka, co myslíte?“

Skopla jsem z nohou svoje tenisky značky Converse a rozepnula si džíny. Palčivě jsem si uvědomovala, že mám seprané spodní kalhotky, i to, že mi jsou cítit ponožky. Měla jsem je na nohách už včera. Teď jsem hořce litovala, že jsem si nevzala čisté.

Žena ke mně zvedla oči, ale její zamračený výraz se neměnil. „Merci,“ utrousila a zapálila si od nedopalku další cigaretu.

To je všechno?

Neodvažovala jsem se zeptat. Natáhla jsem si džíny a vyšla zase ven.

Ulice náhle jako by ztratily hodně ze svého kouzla. Pokusila jsem se protáhnout mezi dvěma auty, zaparkovanými na kraji chodníku, a praštila se do kolene. To ti Francouzi nemůžou parkovat jako normální lidi? Z koutků očí se mi tlačily slzy. Co teď? Zavolá tahle ženská do agentury a řekne jim, aby mě vyhodili? Představila jsem si, jak se všichni společně vysmívají té špinavé komunistické chudince, která si myslela, že se může stát modelkou.

Moje další schůzka v Les Halles byla na druhé straně města - úhlopříčně, aspoň podle mého plánu pařížského metra. Snažila jsem se rozptýlit tím, že jsem si prohlížela velké plakáty na jednotlivých stanicích - reklamy na punčocháče, jogurty, pneumatiky, voňavky, a někdy i naprosto matoucí snímky jako třeba plakát s dívkou v bílých bikinách, stojící na břehu tyrkysového oceánu zády k divákům. Pod ní stál text *La semaine prochaine j'enleverai le haut*. Pokud jsem tomu dobře rozuměla, znamenalo to, že příští týden něco odloží. Ale co a proč bych měla kupovat, jsem z téhle reklamy vůbec nepochopila.

Vlak zastavil na mé zastávce. Prvním dojmem byl zápach, který mě udeřil do nosu, sotva se otevřely dveře. V Les Halles měli zřejmě problémy s kanalizací, protože vlhký vzduch tady páchl po zkažených vejcích. Obklopoval mě ze všech stran, ale kromě mě si toho nejspíš nikdo nevšiml. A tak jsem šplhala po strmých schodech na povrch a snažila se dýchat otevřenou pusou.

Po krátkém nahlédnutí do mapy jsem zamířila do ulice St. Denis. Ta byla lemovaná obchody pro turisty, kde prodávali trička, i butiky s výklady plnými výrobků z kůže. Ulice byla dlouhá a úzká a protínala pěší zónu, na které vesele vystříkovala voda z fontány před obchodem Fiorucci. Tam měli šaty, jaké jsem dřív vídala jenom na stránkách módních magazínů.

Toužebně jsem se zadívala na neonové variace, vystavené ve výkladech: růžové nabírané minisukně, limetkově zelené topy, bavlněné růžové návleky na nohy na figurínách s elektricky modrými vlasy. Po chvíli jsem konečně narazila na dlážděné náměstí plné rezavějících jízdnicích kol a posléze našla i neoznačené dveře, schované za starým, mátově zeleným skútretem.

Mé kroky se rozléhaly v prázdném bílém prostoru. Fotograf stál před gigantickou rolí šedivého papíru, upevněnou mezi dva úchyty jako toaletní papír. Před papírem byl stolek s nějakým malým předmětem, na který se fotograf zřejmě soustředil. Zamával na mě, ale neodtrhl oči od práce. Na tu věc na stole mířila světla čtyř kovových reflektorů s dlouhými pavoučími nohami. Po bližším zkoumání jsem usoudila, že to je krabička s tampony. Okamžitě jsem zrudla. Jak jen jsem záviděla dívkám, které si vytahovaly ze školních skříněk tampony a ne dbale je zastrkovaly do kapes džínů. Tampony byly ve škole něco jako symbol: kdo je nosil, už „to“ měl za sebou. A kdo „to“ měl za sebou, byl bezpochyby dostatečně atraktivní pro druhé pohlaví. V deváté třídě to vypadalo, že jenom Hatty, já a Monika - vysoká hubená šprtka z paralelky - zůstáváme na ocet a u vložek. Ještě teď se mě zmocnil tik, když jsem si vzpomněla na nejtrapnější okamžik svého života: někdo mi přilepil použitou menstruační vložku zezadu na kabát a já s ní chodila po škole ve svém novém, značkovém zimníku bůhví jak dlouho. Úsměvy ostatních jsem přikládala tomu, jak mi ten kabát sluší. A to jsem navíc ani neměla měsíčky!

Fotograf se za kamerou narovnal. Vlasy už měl na spáncích prošedivělé, na sobě tvídové sako a džíny. Natáhl se po mém portfoliu a rychlostí blesku ho prolistoval, jako by to byla taková ta obrázková knížka pro děti, jejíž stránky se rychle pouštějí jedna za druhou a ilustrace vytvářejí dojem, že vidíte film.

„Merci,“ zamumlal a podal mi portfolio zpátky, aniž zvedl oči a podíval se mi do tváře. Aspoň neviděl, jak rudnu.

Pozvání do Paříže na mě zapůsobilo jako na Popelku pozvání na ples. Už to, že mě vůbec pozvali, že si mě někdo všiml, bylo tak nezvyklé... Získala jsem pocit, že jenom tím, že se ocitnu

v tomhle městě, stane se ze mě někdo jiný, lepší, úctyhodnější. Zřejmě jsem se pletla.

Moje poslední zastávka byla na levém břehu Seiny, v jedné klidné ulici. Vystoupila jsem z metra a vydala se po bulváru Saint Michel. Po mé pravé ruce se v čelních sklech a postranních zrcátcích aut, která odhodlaně projížděla křižovatkou na červenou, odráželo rudé zapadající slunce. Nalevo jeho paprsky barvily průčelí budov byzantskou zlatou a měnily hladinu řeky v blýskavého zářícího hada. Chodník lemovaly stojany na knihy z trafik jen o málo větších než dřevěné krabice a nabízely paperbacky, mapy, pohlednice a fotografie Paříže. Vzhlédla jsem k bezmračné obloze a stříbřitým střechám. Dvě věže chrámu Notre-Dame zalévala oranžová záře. Tam, kam dopadal stín, se barvily švestkovou modří. Když jsem si odmyslela ty davy lidí na chodnících a nekonečné řady čmoudících peugeotů, Paříž mě opravdu nadchla. *Ta Paříž.* Město Balzaka, Victora Huga, George Sandové a Chopina, večerí při svíčkách v doprovodu jiskřivé konverzace, hudby klavíru, která zaznívá zpoza brokátových závěsů salonů, město rafinovaného vkusu a způsobů, město bláznivých divokých nocí v zakouřených kavárnách s flirtujícím Picassem, opilým Hemingwayem a švorcovým Fitzgeraldem. Město romantiky, světel, nespoutané krásy. Náhle jsem měla nepřekonatelnou chuť rozpráhnout náruč a vykřiknout: „Je suis arrivée!“ Jsem tady!

I když... asi ne na moc dlouho.

Rue de la Seine je klikatá a úzká. Když jsem našla správný zvonek, už ji téměř pohltily stíny. Vstoupila jsem do místnosti, přeplněné šatstvem visícím z kovových ramínek a stojanů, které stály úplně všude. Moje portfolio si tady vyžádali plešatý muž a žena s rozježenými vlasy. Pozorně si prohlédli první fotografii.

„Přijde mi to vcelku slibné,“ ozval se muž. Na chvíli jsem užasla nad tím, jak se tu za tak krátkou dobu zlepšila moje francouzština, než mi došlo, že ten chlapík mluví anglicky. Ale stejně mě mile překvapilo, že mi tu věnují aspoň trochu pozornosti.

„Děkuji,“ pronesla jsem. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl

lehce a žertovně. „Pan Višnu, který to fotil, je velkým fanouškem –“

Žena tleskla dlaněmi směrem ke mně, jako bych byla obtížný myz. „Má trochu výraznou čelist, nezdá se ti?“

Rychle jsem stiskla zuby k sobě, aby moje výrazná čelist tolik nevystupovala, ale nikdo se na mě nekoukal. Muž prolístoval další stránky.

„Á, pocta Davidu Hamiltonovi,“ ušklíbl se.

Trochu mě to povzbudilo. Aspoň tihle pochopili, jakého efektu se drobný indický fotograf snažil dosáhnout.

„Výživné,“ prohodila žena.

Nebyla jsem si jistá, co tím myslí. Že mám skony k tloušťce? Nebo že vypadám k nakousnutí?

Znova jsem zrudla. Zvláštní, kolikrát mi jenom za dnešek dokázal organismus vyslat krev do hlavy.

Muž zavřel portfolio a podíval se na moje jméno, napsané na hřbetě knížečky. „Tohle jméno...“ zamumlal. „Jak se to vyslovuje?“

Otevřela jsem pusku, abych mu odpověděla, ale jeho společnice mě předběhla. „Dží-rí-na?“ navrhla.

„Jirina,“ hlesla jsem. Snad nebude brát jako urážku, že se ji snažím opravovat. Ale vypadalo to, že mě stejně nikdo neposlouchá.

„Quel nom,“ odfrkl si muž. „C'est un disastre.“

Pochopila jsem, že odsoudil moje jméno jako katastrofu.

Dvojice na mě upřela pohledy, pod jejichž palbou roztály i zbytky mého sebevědomí.

„Kolik myslíš, že jí je?“ zeptal se muž.

Žena pokrčila rameny.

„Pa-šestnáct,“ pokusila jsem se odpovědět.

Rozežená zavrtěla hlavou. „To dělá ta nemotorná pozice.“ Podala mi portfolio, aniž se na mě podívala.

Získala jsem dojem, že neexistuju jinde než na stránce portfolio. Můj hlas a moje tělo jako by nikdo neregistroval. Napjatě jsem zašeptala „na shledanou“ a „děkuji“, a v mém přesvědčení mě utvrdilo i to, že mi nikdo neodpověděl.

Když jsem vyšla ven, město zahalil snivý soumrak, který jen dodal mému pocitu nereálnosti. Jako bych uvízla ve zlém snu. Dvakrát jsem zkontrolovala svůj výraz ve výloze. Ano, pořád jsem tady. Ale i můj odraz je nezřetelný, jako bych se už vytrácela. Vrátily se mi mé dávné obavy z dob předtím, než se narodila moje sestřička. Ale nerozbrečela jsem se. Plakat před jinými lidmi je slabost, kterou táta odsuzuje. Moje matka často brečí, ale pokaždé, když se jí to stane, se za ni stydím. Jak si myslí, že by mohla vyhrát v hádkách s tátou, když se pokaždé rozbrečí?

Několikrát jsem polkla. Nechtějí mě. Nejsem dobrá. Jsem příšerná. Nikdo o mě nestojí. Cítila jsem, jak tlak za očima stoupá, ale nerozbrečela jsem se.

Moje mlhavé sny o *veni, vidi, vici* se mihly kolem mě jako krajina za oknem rychlíku. Co jsem čekala? Že dorazím a *Vogue* mě vděčně přivine na svou hrud'?

Jsem si jistá jedině tím, že tyhle „schůzky“ jsou opravdu příšerné.

Britta visí na telefonu. Choulí se na podlaze pokoje skoro potmě, vidím jen obrys jejích zad ve světle pouličních lamp, které sem proudí oknem.

„Byla to hrůza... stýská se mi...“ Její hlásek je vysoký a tenký. Odkášlu si a Britta nadskočí.

„Promiň, nevěděla jsem, že jsi doma,“ omluvím se.

Obrátí se ke mně a zakryje mluvítko napůl dlaní. „Už musím končit. Mám tě ráda,“ zašeptá slabě do telefonu a zavěsí.

„Lars?“ zeptám se a hodím na postel svoje věci.

„Ne, mamka.“

To mě uzemní. Představa, že bych říkala mámě „mám tě ráda“, je pro mě stejně nemyslitelná jako to, že by to řekla ona mně.

„Jsi v pořádku?“ leknu se.

„Jo, úplně!“ Britta si přejede dlaní přes tvář. „Tak jak ti to dneska šlo?“

„No... můžu rozsvítit?“ zeptám se a natáhnou se po vypínači na lampičce vedle mé postele. Pokoj zalije světlo a Britta se zatváří, jako by se na ni právě zaměřily reflektory. Postaví se a žuchne na postel. „Chceš někam zajít na večeři?“ navrhone.

„Jasně, jen si najdu svetr, ochladilo se tam.“ Přejdu k prádelníku a začnu se přehrabovat ve věcech, abych našla akrylový levandulový svetr. Koupila jsem si ho za peníze, které jsem si vydělala na brigádě v trafice vloni v létě. Trafika patřila

máminu tehdejšímu příteli a za tři měsíce jsem si u něj vydělala dost na to, abych si mohla koupit i další hadříky, které se staly mým drahocenným vlastnictvím: dvoje plandavé džíny, černobíle kostkovaný svetr a červený pásek ve vojenském stylu. Tohohle „strýčka“ jsem měla ráda, dával mně a Kristýnce sladkosti, když se mamka nedívala. Bohužel ale jejich vztah nepřežil léto. Současný strýček Ingmar studuje práva a je o víc než deset let mladší než máma. Je mu jednadvacet, takže se možná věkem hodí spíš ke mně. Ne že by na tom záleželo, protože už má taky na kahanuku: než jsem odjela do Paříže, dostala jsem od matky přesné instrukce. Kdyby volal, měla jsem mu říkat, že není doma.

Náhle se otevřou dveře, tak prudce, že málem udeří Brittu do tváře.

Na prahu stojí Marina. Župan se jí rozevívá skoro až dolů, nabízí pohled na plavé pubické ochlupení a dlouhé hubené nohy v barvě rybího břicha. Stojím přímo před ní, Brittu zakrývají dveře.

„Která - z vás - podělala - bidet?“

Blýsknu pohledem po Brittě, ta prudce zrudne. Moje uši naberou podobný odstín.

„Totiž, to...“ zakoktám, jak hledám ta správná slova.

Marina se na mě chvíli dívá, jako by zvažovala, kdo je viník. Cítím, jak mi do tváří stoupá další příval krve. „Já... to nebylo...“

Marina po mně skočí a chytí mě za paži. Nemám čas nijak zareagovat. Strká mě před sebou, jako bych byla vzpurné dítě, až mě dovleče do koupelny, kde v míse bidetu leží lejno jako klobása na talíři.

„Tohle je bidet,“ procedí skrz zuby. Odtáhne mě přes chodbu a vrazí na záchod. „A tohle je záchod. A teď to uklid.“ Odloudá se zpátky do hlubin zakázané chodby a její pantofle pleskají po dřevěné podlaze.

Vlastně se to moc neliší od toho, když jsem uklízela po své dvouleté sestřičce. Marina mi nedala žádnou lopatku ani čisticí prostředky, takže naberu výkaly na několikrát do toaletního

papíru a podniknu s nimi cestu přes chodbu na záchod. Nakonec bidetovou mísu vymyju tekutým tělovým mýdlem Joy, které jsem našla stát na okraji vany. Inzerují ho jako „nejdražší vůni světa“, takže nejspíš není Brittino.

Když se vrátím zpět do pokoje, Britta sedí na posteli, celá ubrečená.

„No tak. Pojd', jdeme.“ Natáhnu si svetr.

„Já nevěděla...“ vzlykne Britta s obličejem v dlaních, „že to není záchod, víš? Totiž, jak jsem to měla poznat? Ty mísy vypadají úplně stejně!“

„Na tom nezáleží. Pojd' už, umírám hlady.“

Vzhledne ke mně opuchlýma zarudlýma očima. „Ty jsi... teda... snad jsi ne -“

„Už je to v pořádku. Uklidila jsem to.“

Brittina obočí vyletí vzhůru. „Fakticky?“ Otře si tváře. „Děkuju. Děkuju ti. Ty jsi tak hodná, žes to udělala, žes to na mě neřekla. Jsi opravdová kamarádka.“

Usměju se a cítím, jak se mě zmocňuje nezkalené štěstí.

Na ulice se snesla ocelově modrá noc, žíhaná žlutým světlem pouličních lamp. Britta se mi zavěsila za loket, když jsme vedle sebe kráčely po chodníku: švédský zvyk, jak vyjádřit, že jsme „nejlepší kamarádky“. Ve Francii to nejspíš znamená něco trochu jiného, aspoň podle toho, jak na nás kolemjdoucí i řidiči neustále hvízdají.

„Není to divné? Je tma, ale pořád teplo,“ prohodila Britta. „Já si pořád myslím, že je zima.“

Jsem zvyklá na temné letní noci z návštěv v Československu, ale souhlasím s Brittou: na spojení černé oblohy a horkého vzduchu je cosi zneklidňujícího. U nás doma nejsou letní noci o nic tmavší než naleštěné stříbro.

Nakonec jsme se usadily na zahrádce kavárny a od zamračeného číšníka s knírem si objednaly sendvič *Jambon Fromage*. Naše nové pouto chutná sladce, ale je ještě tenké jako cukrová poleva.

„Tak mi došlo, že si budeme muset koupit make-up,“ ozvala

se Britta. „Blízko agentury je jeden krámk, Prisunic. Mají tam fůru věcí a docela levně. Měly bychom tam někdy mezi schůzkami zaskočit.“

Souhlasím, ale nějak mi schází dřívější dychtivost. Jestli byl dnešek příznačný, tak make-up asi potřebovat nebudu.

Chvilí jsme seděly mlčky. Britta objížděla prstem mramorové žilkování stolku. „Víš, když jsi dneska přišla do pokoje... zrovna jsem líčila mamce, jak to dneska probíhalo.“ Nadechla se, zkoumala moji tvář, jako by se nemohla rozhodnout, jestli mi má svěřit i ten zbytek. Nakonec si povzdychla. „No, nešlo to moc dobře.“

Vím, kolik ji tohle přiznání stálo. Před pěti minutami bych radši dostala vzteklinu, než bych vyslovila nahlas něco podobného. Ale teď jsme našlapovaly po tenké cukrové polevě. Britta se natáhla po mé ruce. Jen s nepatrným zaváháním jsem ji stiskla. Co když její špatný den nebyl zdaleka tak špatný jako můj?

„Mně taky ne.“

„Vážně?“

Její vzrušení rozhodlo. „No. Většinou se na mě ani nepodívají a mluvili přede mnou, jako bych byla hluchá.“

Brittina tvář se rozzářila. „Mě jeden chlapík pozval na večeři, a když jsem odmítla, že mám moc práce, řekl mi, že takhle to v branži nikam nedotáhnu.“

To mě zarazilo. Připadalo mi, že pozvání na večeři zní slibně. Proč *mě* nikdo na rande nepozval?

„No, to člověka naštve,“ přitakala jsem nepřesvědčivě.

Číšník před nás postavil dvě limonády a nalil je do sklenic. Vypily jsme pár doušek a ponořily se do ticha.

„Myslíš, že tady prorazíme?“ zeptala se Britta.

„Ty určitě.“

„Ne, já myslím, že spíš ty.“

„Ne, ty. Jsi mnohem hezčí,“ trvala jsem na svém.

Překvapilo mě, že na tomhle místě Britta dohadování utнула. Vzala si brčko a začala usrkávat limonádu.

„Chci to dělat jenom tohle léto, víš, abych si vydělala nějaké

peníze. Na podzim jsem se přihlásila na přírodovědné gymnázium.“ Přitiskla ukazováček k otvoru v brčku a pak si ho zdvihla ke rtům, přejížděla po nich, jako by je chtěla zvlhčit.

„No, já to taky chci dělat jen přes léto,“ souhlasila jsem a napila se, abych zakryla nejistotu, která mi musela vyzařovat z očí. Jen léto – ale do toho léta se koncentroval celý můj život. Jako bych neprodala duši, jen abych mohla v Paříži zůstat navždycky.

„Na jakou větev ses přihlásila ty?“ zeptala se.

„Humanitní.“ Sklopila jsem oči ke svému nedojedenému sendviči.

„A víš už, jestli tě vzali?“

Bohužel jsem to věděla. Nedostala jsem se tam.

„Víš, myslím si, že naše školství je vážně pořádný blázinec,“ prohlásila jsem. „Když jsi dobrá na jazyky a přihlásíš se na humanitní větev, nevezmou tě, protože průměr ti kazí čtyřka z matematiky... Co má matika společného s jazyky? Anebo, řekněme ve tvém případě, když jsi dobrá na matiku a přírodní vědy, ale máš špatné známky z výtvarky nebo hudebky, nevezmou tě na přírodovědnou větev. To je přece úplně pomatené, nezdá se ti?“

„Ale mě už vzali,“ ozvala se Britta.

Naštěstí nás přerušil číšník, který přinesl zákusky.

„Pověz mi o Larsovi. Jak dlouho už spolu chodíte?“ vyhrkla jsem.

A Britta mi s pusou plnou zmrzliny začala líčit svoji romantickou lásku. Tedy ne že by to bylo zrovna dvakrát vzrušující – většinou mluvila o vypitých pivech a milování v jejím pokoji –, ale dojalo mě, že se mi tak otevřeně svěruje. Kromě Hatty jsem si nedokázala vybavit žádnou holku, která by mě brala jako rovnocennou partnerku. Zato jsem si dobře vybavovala ten incident před devíti lety, který mi udělal ze školní docházky peklo.

Mému otci nabídli místo ředitele na průmyslovce v Lundu, což znamenalo, že se musíme přestěhovat z Malmö. (Stěhování proběhlo o prázdninách, když jsem byla u babičky v Československu.) Dva dny předtím, než jsem měla nastoupit do první třídy,

jsme se s matkou vydaly na nákupy školních potřeb do centra. Když jsme čekaly na autobus, pokukovala jsem po blondaté holčičce, která se držela maminky za svetr. A ona zase vykukovala na mě. Děly jsme to tak dlouho, až jsem se chytila řemínku matčiny kabelky a zatahala za něj tak silně, že se přetrhl. Kabelka sletěla k zemi a její obsah se vysypal po chodníku. Matka natáhla ruku a vši silou mě pleskla dlaní přes tvář. Neměla jsem vůbec čas ucuknout. Moje nová kamarádka i její maminka na nás upíraly polekané pohledy. Usmála jsem se, abych jim naznačila, že jsem v pořádku, ale žádná z nich mi neodpověděla stejným úsměvem. Místo toho se dívččina maminka obrátila na tu moji, která lezla po chodníku a sbírala svoje věci, a nepřiliš zdvořilým tónem prohlásila, že má sto chutí zavolat policii, protože „v naší zemi děti nebijeme“. Moje matka na ni vyštěkla nějakou nadávku a žena odtáhla holčičku, o níž jsem doufala, že by se mohla stát mojí kamarádkou, co nejdál od nás.

Když mi večer matka vlepila pohlavek za to, že jsem si neuklidila knížky, statečně jsem jí připomněla, že v téhle zemi se děti nebijí. Dostala jsem další dva za odmlouvání, které rychle skoncovaly se zárodkem rebelantství.

O dva dny později jsem Kristel zase potkala - tentokrát ve škole. Když jsem jí zkusila nabídnout koláček ze své krabice se svačinou, okamžitě mi objasnila situaci. „Neberu si jídlo od špinavých přistěhovalců,“ oznámila hlasitě, tak, aby ji každý slyšel. Nevěděla jsem, co je to přistěhovalec. Musela jsem se doma podívat do slovníku.

Nezáleželo vůbec na tom, že jsem neúnavně všem opakovala, že jsem se narodila ve Švédsku. Ať jsem se snažila sblížit se svými novými spolužáky sebevíc - dělala jsem jim poslíčka, půjčovala pera, rozdávala želatinové bonbónky - dostala jsem nálepku přistěhovalce, vyvržence, komunistického spratka. Moc tomu nepomohlo ani to, že učitelka nedokázala v třídní knize nikdy moje jméno přečíst správně. Ale v tom okamžiku se ke mně ze své lavice obrátila Hatšepsut Nilssonová, která ve mně zavětrila spřízněnou duši.

„A kolik jsi jich měla ty?“ vytrhla mě ze zamyšlení Britta.

„Ehm,“ zakuckala jsem se. „Kolik...?“

„Orgasmů? Kolik jich bylo?“

Málem jsem se zadusila lokem oranžády. Rychle jsem volila nějaké číslo na stupnici jedna až deset. „E... pět.“

„Cože? Pět?“ Britta vykulila oči tak, že jí málem vyletěly z hlavy.

Přehnal jsem to? Nebo podcenila?

„A několiknásobných?“ zajímala se dychtivě Britta.

Panebože, co to znamená? „Uhm... myslím, že jo.“

„Aha,“ odpověděla Britta. Její výraz byl naprosto nečitelný.

Kristýnka! Slyšela jsem nezřetelně její hlas, její pláč. Potřebuje mě. Musím se vzbudit, udělat jí snídani, vypravit ji do školy.

Otevřela jsem oči a zaměřovala na neznámou místnost. Bílé sluneční světlo dopadalo oknem na černý koberec, zdobený bílými květinami s propletenými mátově zelenými stonky.

Kristýnka pořád plakala.

Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomila, že to nemůže být sestra. Jsem v Paříži, na posteli vedle spí Britta. Vyskočila jsem a otevřela dveře do zšeřelého bytu.

Před akváriem stála nahá holčička, asi tak dvouletá, a plakala. Vlasy měla plavé stejně jako její matka, oči čokoládově hnědé jako Jean-Pierre. Přestala vzlykat a zadívala se na mě s ubrečeným obličejem a nudlí, která jí visela z nosu. Rychlým pohledem jsem zjistila, že dítě je tam samo. Rozběhla jsem se k němu.

„Ahoj, co se děje?“

Bradička se jí rozklepala. Dívala se na mě velkým, vyděšeným očima, které se zabodly někam přes moje rameno. Zavyla: „Maman!“

Obě jsme se rozhlížely kolem, ale Marina nikde. Přidřepla jsem si, abych se dostala na stejnou úroveň jako děvčátko, a pohladila ji po ramínku s puchýřky husí kůže. „To nic, maman brzy přijde.“ Jak se to řekne francouzsky?

Dívka před mým dotekem ucukla. Z nosu jí vytékala nudle přes pusku až na bradu.

„Je m'appelle Jirina,“ ukázala jsem prstem na sebe. „Toi? Olympe?“

Neodpovídala mi. Očima se zabořila do mých. Nadechla se a s výdechem se jí z hrdla vydral pronikavý výkřik.

„To nic, maminka bude brzo zpátky,“ konejšila jsem ji anglicky, ale vřískot stále pokračoval. „Maman vient, maman vient,“ zkusila jsem to francouzsky a doufala, že to bude pravda.

Nakonec jsem malou zvedla a holčička se mi s pláčem opřela o rameno. „Pššš, pššš, to nic, to je dobré, tout va bien.“ Kolébala jsem ji sem tam a malé studené tělíčko se konečně poddalo mému objetí.

„Mais qu'est ce que tu fait?“ ozval se za mnou Marinin chraplavý hlas. Ze zvyku jsem sebou škubla. Na ženině tváři se objevil náznak mírného překvapení, než se zase ustálila na obvyklém prázdném výrazu.

„Většinou dívky nebiju,“ prohodila. „Leda když se zapletou s mým manželem.“

Ohromeně jsem ztichla a Olympe se proměnila v úhoře. „Maman!“ Vysmekla se mi z náručí, jako bych jí nějak hrozně ubližovala. To bylo horší než facka.

Marina ji nemotorně zvedla do náruče. „Zasraný ráno,“ zamumlala. „Zasraná chuťva má volno. Můžeš na ni dát ještě chvíli pozor?“ Strčila mi dítě do náruče, zatímco Olympe se bránila a držela se matky. „Non, maman. Je veux maman!“

„Donesu jí lahev,“ zamumlala Marina a odpotáčela se.

Olympe mi v náručí ztuhla. Pokusila jsem se chytit ji líp. „Podívej. Podívej ta rybička, le poisson jaune - il est -“ Jak se sakra řekne legrační? Vcucla jsem si tváře a vyvalila oči. Rybí obličej. „Comme ça.“

Konečně jsem si získala její pozornost. Přes tvářičku jí přelétl váhavý úsměv. Zalila mě vlna úlevy. Ještě pořád to s dětmi umím.

„Jirino, jsi tady?“ Ze dveří našeho pokoje vykoukla Brittina rozčuchaná hlava.

„Jsem v obývacím pokoji.“ Houkala jsem konejšivě Olympe na boku. Začínala být dost těžká. „Podívej, tohle je Olympe. Že je roztomilá?“

Britta si promnula oči. „Roztomilá,“ zamumlala, ale sotva se na holčičku podívala. „Nemáš něco na bolení hlavy? Už za hodinu mám první schůzku.“

„No jo, já taky.“ Vešla jsem s Olympe do našeho pokoje a posadila ji na svou postel, abych mohla najít v tašce panadol. Podala jsem Brittě tubu s léky a ta z ní vyklepala čtyři pilulky.

„Stačí ti dva,“ upozornila jsem ji.

„Na tak příšerně bolavou hlavu ne,“ odpověděla mi a spolkla prášky, aniž je zapila vodou. „Kde je ta Marina? Musíme se nachystat.“

„Šla do kuchyně pro lahev,“ odpověděla jsem. „Ale to už je tak čtvrt hodiny.“

„Jdu se po ní podívat. Stejně potřebuju trochu kafe,“ prohlásila Britta a vyšla z pokoje. Bavila jsem Olympe tím, že jsem na ni dělala kuk zpoza peřiny. Britta se po chvilce vrátila s hrníčkem v ruce. „Není tam.“

Překvapilo mě to. „Kam šla?“

Olympe odhodila pokrývku a vyjekla: „Baf!“

„Šla jsem se podívat do její ložnice. Spí.“ Britta si svlékla košilku a začala hrabat v zásuvkách.

Její odvaha mě na chvíli uzemnila. „Tys šla tam, kam nesmíme?“

Přetáhla si tričko přes hlavu. Když jí hlava vyjela z otvoru pro krk, prohlásila: „Jirino, ona spí!“

„Tak co mám dělat?“

„Oblékat se. Musíme jít.“

„Ale co s Olympe?“

Britta už byla oblečená. Dívala se na mě s rukama v bok. „Přijela jsi sem dělat modelku, nebo au pair?“

Zmocnila se mě nerozhodnost. Před mým vnitřním zrakem se míhaly výjevy obou možností – když tady zůstanu hlídat, místo abych šla na schůzky, a když hlídat nebudu.

„Nemůžu jen tak odejít,“ namítla jsem zoufale. Britta zvedla Olympe z mé postele a vynesla ji ze dveří dřív, než jsem stačila nějak zareagovat.

Když jsem se konečně vrátila do Jean-Pierrova bytu, byla jsem špinavá, hladová a unavená. Na schodech jsem narazila do Britty. Nesla pod paží portfolio stejně jako já, ale všimla jsem si, že jí přes rameno visí krásná kožená kabelka. Vypadala už jako hotová modelka, jako by sem dávno patřila, a vrhala tak ostré světlo na mou vlastní nepatříčnost. Budu si muset taky pořídit něco lepšího, než je nákupní igelitka.

„Jak to dneska šlo?“ zeptala jsem se.

Zašklebila se. „Líp.“

To mě zarazilo. O kolik líp?

Když jsme vystoupily z výtahu, chodbou se rozléhalo hlasité dunění jako bušení gigantického srdce. Britta stiskla zvonek a o chvíli později přišel otevřít Jean-Pierre. Dunění zesílilo a proměnilo se v hudbu, hluboké údery do bubnu, které jako by stále zesilovaly. Jean-Pierre se tvářil, že je ve skvělé náladě, a za ním se tísnil dav lidí.

„Ah, mes belles petites Suédoises,“ prohodil. „Pojďte, máme tady večírek.“

Všichni se tvářili vyčkávavě, když jsme vstoupily, ale sotva hosté zjistili, že jsme to jenom my, začali zase pokušovat a proudit po místnosti. Muselo tam být tak padesát lidí, ale nikoho jsme neznaly a všichni vypadali staře. Muži měli na sobě barevné hedvábné košile, rozepnuté u krku tak, aby všichni mohli obdivovat zlaté řetězy na jejich chlupatých hrudích.

Zřejmě se k nim ještě nedoneslo, že „disko je mrtvé“. Ženy vypadaly jako blyštivější a nadutější verze dívek od *Fiorucciho*. Někteří hosté seděli na podlaze, jiní se rozvalovali na pohovkách nebo se opírali o nepříliš stabilní stolečky. Cigaretový kouř se mísil s dýmem stoupajícím z vonných svíček a stereo vyhrávalo elektronický song, vyzpěvovaný plochým hlasem s podivnou anglickou výslovností. Zpíval něco o ženě, kterou viděl na obálce časopisu. Asi o modelce.

Marina seděla před akváriem se zkříženýma nohama. Tentokrát byla oblečená do černých legín a bílé tuniky, přepásané širokým modrým páskem. Usmála se na nás a zamávala nám. „Měly jste dobrý den, děvčata?“

Odolala jsem a neotočila se, abych zjistila, jaká „děvčata“ má na mysli.

„Ano, báječný!“ zavolala na ni Britta přes místnost a okamžitě zrudla, když se vedle ní objevil Jean-Pierre se sklenicí vína. Já se jen usmála a pokrčila rameny. Moje dnešní schůzky mohly jen stěží uchlácolit mé pošramocené ego. Nevím, jestli si vůbec někdy dokážu zvyknout na to, že se přede mnou mluví o mně, jako bych byla hluchá nebo tam vůbec nestála, nebo jako by mě všichni nenáviděli. Nevím, jak dlouho bude agentuře trvat, než si uvědomí, že jsem naprosto k ničemu.

„Nedáš si taky skleničku?“ zeptal se mě Jean-Pierre. Ani nečekal na odpověď, rovnou mi jednu vtiskl do ruky. Vypadal odpočatě a vesele. Kroužil kolem svých hostů, poklepával je po zádech, ženy popleskával níž a hlasitě se přitom smál. Hračky Olympe už odsud někdo uklidil, v pokoji nebyla po dítěti ani stopa. Doufala jsem, že ta chudinka dokáže v tomhle kraválu spát.

Britta si pomocí prstů načechrala vlasy. Naklonila se ke mně a švédsky zašeptala: „*Připadám si dost špatně oblečená.*“

„*Já taky. A hrozně mě bolí nohy.*“

Někdo mi zaťukal na rameno. Obrátila jsem se a spatřila zářivý úsměv Anne. Nakreslila si kolem očí jasně purpurovou linku. Taký její pihy skoro nebyly vidět.

„Jirino, Britto! Už jsem si říkala, kde vy dívky jste.“ Oběma

nám věnovala letmé dvojitě polibky a její oči přeskočily z našich tváří k davu. Na někoho zamávala.

„Znáte už Didiera?“ zeptala se a naklonila se k nám. Šeptem pokračovala: „Je to fotograf. Dělá hodně pro *Les Mariages*, to by se vám zrovna hodilo - Didier, ça va toi?“ Otočila hlavu, aby ho pozdravila. Didier byl mimořádně tělnatý, pestrobarevně oděný muž s přehazovačkou na hlavě, který se svým osobním prostorem moc nenadělal. Na Anne se prakticky přilepil.

„Znáš už naše nová děvčata?“ zeptala se ho Anne a ustoupila kousek od něj.

„Ne, neměl jsem ještě to potěšení,“ odpověděl, olízl se a zadíval se na mě, jako bych byla chutné sousto, které se právě chystá spolykat. Zmocnilo se mě bizarní potěšení. Nevzpomínala jsem si, že bych někdy v životě na někoho takhle zapůsobila.

„Tohle je Jirina,“ představila mě Anne, ale vyslovila to francouzsky - Žirína. To znělo ještě hůř než švédská varianta.

„Bonsoir, Žirína,“ oslovil mě fotograf a zvedl mou ruku ke svým rtům, zatímco mě bedlivě sledoval. „Dis donc,“ dodal. Nechal ruku klesnout, ale nepřestával svírat mou dlaň ve své. „Elle a l'air tellement de la Birkin, n'est-ce pas?“

Anne na mě zamrkala a usmála se. „Ah oui, t'as raison!“

Rozuměla jsem tomu, že podle fotografa se podobám někomu, kdo se jmenuje „Labirkin“ nebo tak nějak, a že Anne s ním absolutně souhlasí. Ale co nebo kdo je „labirkin“, to už šlo naprosto mimo mě. Jenom jsem doufala, že to není to „malé hnědé zvířátko“.

„Líbí se ti svatební šaty?“ zeptal se fotograf a jeho slizké oči mě přejížděly od hlavy k patě. Polekaně jsem zamžikala. To má být nějaký návrh nebo co?

„Mně se líbí moc!“ vpadla do hovoru Britta.

Anne ji představila a Didier jí políbil ruku. Tu její si ponechal o něco déle než moji.

„Pořád si prohlížím svatební magazíny,“ pokračovala Britta dychtivě. „Ne že bych se snad chtěla vdávat,“ dodala se smíchem. „Ale ty snímky jsou tak kouzelné, tak romantické, víte?“

Jsem to ale pitomec. *Les Mariages* znamená „svatby“. Ten chlapík fotí pro svatební magazín. Rychle jsem se na něj usmála se sevřenými rty.

Didier si nás obě prohlíží ostřížím zrakem, jako lékař při prohlídce. „J'ai un boulot mercredi,“ ozve se Anne. „Et, j'ai besoin de sang nouveau.“

Pochopila jsem, že mluví o tom, jak potřebuje novou krev. Na středu.

„Taky mám moc ráda svatební magazíny,“ vyhrknu. Nepotřebuju ani Brittino dloubnutí loktem, abych pochopila, že mluvím jako totální zoufalec.

Dalších rozpaků mě ušetří příchod vysoké brunetky s vystouplými klíčními kostmi a blýskavým topem bez ramínek.

„Dáte si?“ zeptá se. Drží v ruce jednu z Marininých krátkých cigaret, už skoro dohořelou. Britta se usměje. „Děkuju, já nekouřím.“

Brunetka se zahihňá. „Ale tohle nejsou cigarety.“

„Ça va, Lauren,“ ozve se zamračeně Anne. *To stačí, Lauren.*

Didier obejmě brunetku kolem ramen baculatou paží. Druhou rukou si přitáhne tu její s cigaretou ke svým ústům a natáhne. Jako by ta holka byla jenom držák na cigára.

„Je to mnohem lepší než kouření,“ prohlásí fotograf, zakašle a mrkne na Brittu.

„Tak v tom případě...“ Britta popojde k němu, „si dám taky práska.“ Didier vyprostí cigaretu z Laureniných prstů a podá ji Brittě. Ta ji podrží mezi palcem a ukazováčkem a natáhne. „Dobré,“ vypraví ze sebe, rozkašle se a podá nedopalek mně. Z cigarety už moc nezbylo, maličký oharek mě málem pálí do prstů. Ani ji nedokážu vložit mezi rty: kdybych se pokusila vdechnout kouř, nejspíš bych to celé spolkla. Anne mě přichází zachránit. Vyškube mi oharek z ruky, šlehne po Didierovi a Lauren zlostným pohledem a odkráčí.

„Mesdemoiselles, c'est un plaisir. Brzy se zas uvidíme.“ Didier se nám mírně ukloní.

„Co to bylo?“ zeptám se Britty, když jsou Didier a jeho držák na cigára bezpečně z doslechu.

„Cože, ty to nevíš?“ podívá se Britta. „Nikdy jsi nehulila marjánu?“

Zavrtím hlavou. Nemám ani ponětí, o čem to mluví. Ale zní to ilegálně.

„Ježíši, kdes žila? V jeskyni?“ Brittě to připadá k smíchu.

Jean-Pierre popojde k nám. Drží v ruce fotografii a ovívá se s ní jako s vějířem.

„Jé, co to je? Můžu se podívat?“ vyjekne Britta a vytáhne snímek z Jean-Pierrovy ruky. Chvíli si ho prohlíží a pak se nuceně rozesměje, jako by ji něco tlačilo v krku.

„C'est la vague, non?“ chce vědět Pierre.

„Můžu se podívat?“ vložím se do toho. Britta mi fotku podá. Je černobílá. Z polaroidu. V rohu je Jean-Pierrov obličej, s jazykem obscénně povystrčeným z pusy. Zbytek snímku zabírá něco velkého a bílého. Nedokážu rozeznat, co to je. Vypadá to jako rozmazaný měsíc s důlkem na spodní straně. Obrátím snímek vzhůru nohama, ale stejně mi pořád nedává smysl.

„Musím si odskočit. Za minutku jsem zpátky,“ oznámí Britta mně i Jean-Pierrovi a rychlým krokem vypočoduje z pokoje. Já a Jean-Pierre zůstaneme stát a rozpačitě mlčíme. Napiju se vína a znovu se zadívám na fotku. A ta bílá amorfní věc najednou začne získávat obrysy. Velký, nahý, pravděpodobně ženský zadek. Marinin, napadne mě a víno mi vletí do nosu.

„Ča va?“ Jean-Pierre mi přichází na pomoc, plácne mě několikrát do zad.

„Dobré, už je to dobré.“ Kašlu. Jeho ruka na mých zádech mi připadá nějak nepatřičná. Špinavá.

„Dám ti kapesník,“ nabízí.

Odložím fotku na nejbližší stůl, ale ten obraz mi nejde z hlavy. Otřu si nos do rukávu. V tomhle světě mě považují za dospělou. Za někoho, komu se můžou ukazovat pornografické obrázky, nabízet marihuana a víno stejně snadno jako lízátko. Nevěděla jsem, jestli se mám cítit polichocně, nebo znechuceně. Hlava se mi točila. Měla jsem tak trochu pocit na zvracení, ale to možná bylo po tom alkoholu. Napila jsem se ještě jednou a předstírala, že mě fascinuje tekutina ve sklenici. Koutkem

oka jsem si všimla dlouhána se širokými rameny, který stál u krbu. Nebyl oblečený tak výstředně jako ostatní, měl prostě jen černé džíný a světlou džínovou košili. Vlasy měl delší a vlnité, neurčité barvy - něco mezi blond a hnědou. Sledovala jsem jeho záda a hlavou mi letělo, jak asi vypadá zepředu. Jestli aspoň trošku tak jako zezadu, pak je to senzace. Dlouhán mluvil s Didierem, který se nápadně potil a kapičky potu z něj stříkaly na všechny strany pokaždé, když zavrtěl hlavou.

Poprvé jsem zatoužila po cigaretě. Když ji máte v ruce, můžete prostě jen tak stát a vypadáte zaměstnaně. „Cože, já? Kdepak, já nic nemůžu, mám práci - kouřím!“

Marina si všimla, že stojím sama, a zamávala na mě. Poprvé jsem si uvědomila, že vlastně nevypadá tak špatně: její blede oči lemované černými linkami působily skoro průsvitně, vlasy měla čisté a zářivé, obklopovaly její hlavu jako hustá srst. Vedle stál Shoji v botách na podpatku, v ruce jednu z těch cigaret, co nejsou cigarety, a ve druhé sklenici vína.

„Vypadá to, že jsi na Didiera udělala dojem,“ prohodila Marina a pokývla bradou jeho směrem. Opřela se zadkem o opěradlo křesla. Svým velkým bílým zadkem. Zrudla jsem.

„Uhm.“ Měla jsem potíže podívat se jí do očí. Místo toho jsem se soustředila na vysokého majitele pohledného pozadí, který se stále ještě neotočil. „Nevím, jestli jsem udělala dojem,“ zamumlala jsem. „Ale je milý.“

„Požádal Anne, aby mu ji zarezervovala,“ prohodil Shoji k Marině a potáhl z cigarety takovými dlouhými, podivnými šluky.

Abyste mě zarezervovala? Věděla jsem, že tohle je poslední krok před skutečnou „objednávkou“. Anne mi to v agentuře stručně vysvětlila: Když se klient o dívku zajímá, ale zatím si není jistý, nechá si ji rezervovat, aby si ji na ten den nemohl objednat nikdo jiný. Snažila jsem se, i když ne moc úspěšně, potlačit spokojený úsměv. Koneckonců, tohle ještě není objednávka.

„Jenom ji, nebo obě?“ zeptala se Marina Shojiho, který jí podal svůj dohořívající oharek. Moje samolibost se najednou vypařila. Podívala jsem se na Shojiho, jestli to potvrdí, ale jen

zavrtěl hlavou a zamával rukama, jako by se snažil nedýchat. Udělalo to na mě dojem: musí to být bolestivé.

Marina pokrčila rameny a potáhla. „Jestli si bude vybírat, vezme si tuhle,“ prohlásila a ukázala nedopalkem na mě.

Oči se mi rozšířily údivem. Jak na to Marina přišla?

Muž s pohledným pozadím zamával někomu na rozloučnou a já mu konečně viděla do tváře. Měl jiskřivé černé oči pod rozčuchanou ofinou, ostře řezané lícní kosti, snědou pleť a nebezpečný výraz. Podobal se pirátovi z knížek Barbary Cartlandové.

Naše pohledy se na okamžik setkaly uprostřed místnosti. Mladík se usmál. Já zrudla.

Přes křeslo, na kterém se uvelebila Marina, se naklonil přehnaně opálený muž. „Kdo je naše nová kráska?“ zeptal se. „Přeslechl jsem to.“

„Claude, to je Jirina,“ představila mě Marina.

Claudův obličej zbrzdily stovky drobných vrásek, když se na mě usmál.

„Aha, dívka s legračním jménem,“ prohodil. „Ta, co nepozná bidet!“

Hanba mě zalila s takovou prudkostí, jako by mě někdo polil benzinem a zapálil. Slyšel to ještě někdo? Nebo to Marina vyprávěla všem jako zábavnou anekdotu o pitomé holce, co u nich teď bydlí, hned na začátku večírku? Neodvažovala jsem se rozhlédnout kolem, abych neviděla úsměvy ostatních, úsměvy, které na mě pravděpodobně mířily jako oštěpy.

Dveře do koupelny jsou zavřené, hala je milosrdně temná a prázdná. Opřu si čelu o stěnu a cítím, jak se mi pokožka popaluje. Ze zakázané části bytu ke mně doléhá podivný zvuk. Mňoukání, jako by na střeše seděla kočka.

Když z našeho pokoje vyjde Britta, na tvář mi dopadne proužek světla. Nanesla si make-up a převlékla se do modrého topu. „Ježíš, lekla jsem se tě. Není ti nic?“

„Ne, nic.“ Zamžourám do světla. „Jenom potřebuju do koupelny.“

Britta zaváhá. „Nechce se ti zvracet nebo...“

„Ne, nic mi není, opravdu.“ S trhnutím otevřu dveře a vejdu do koupelny, kde překvapím blondýnu před zrcadlem.

„Pardon, nevěděla jsem, že tu někdo je,“ omluvím se. Žena se ke mně otočí a já ucítím zhoupnutí žaludku jako při odletu letadla. Evalinda.

Ta Evalinda. A stojí jen asi dva kroky ode mě. Dlouhé nohy jí vězí ve vybělených džínách, tak těsných, že vypadají téměř jako legíny, v hlubokém výstřihu do V se rýsuje žlábek mezi řadry. S drobným oválným obličejem na konci dlouhého štíhlého krku vypadá jako dychtivý závodní koník. Vstřícně se usměje.

„Jdu si... umýt ruce,“ vykoktám.

„Tak pojd,“ vyzve mě. Její vlasy mají zářivě platinový odstín, který se v umělém světle leskne jako perly. Probírá se Brittinými líčidly, vyrovnanými na policice pod zrcadlem. Vyloví lesk na rty a obtáhne si tyčinkou své plné rty. „Černé oční linky a světlý lesk, to je hrůza,“ zamumlala a odložila lesk zpátky na policičku. „Nemyslíš?“

„To ano,“ přikývnu dychtivě. Připadá mi, jako by každý můj pohyb působil přehnaně: to, jak kráčím k umyvadlu, jak moje hloupá hlava příkyvuje a pohupuje se jako Havajanka při tanci hula-hula. Cítím na sobě modelčiny oči. Rychle si umývám ruce a hlavou mi letí: Určitě neslyšela o tom bidetu, jinak by se se mnou nebavila.

„Na,“ natáhne ke mně ruku s konturovací tužkou na oči. „Měla by sis je obtáhnout.“

Bojuju s černotou pod očima, zatímco Evalinda líně popochází po koupelně a zkoumá lahvičky na okraji vany.

„Timotei!“ přečte a podrží ve vzduchu Brittinu lahvičku šamponu. „Kdo je tady ze Švédska?“

„Já jsem Švédka, a moje kamarádka Britta taky,“ pronesu švédsky.

„Hm, Skåne,“ povzdychne si Evalinda. „Ten přízvuk se nedá přeslechnout.“

Usměju se, i když se mě její prohlášení dotkne. Vím, že mě můj přízvuk hned identifikuje jako někoho z regionu Skåne,

což zavání sedláky, poli a hnojem. Jenže se „solistikovanějším“ stockholmským přízvukem - který umím taky - bych si připadala jako číšnice z bufetu v plesové róbě.

„Hmm,“ protáhne Evalinda a zdvihne tělové mýdlo Joy. „Vsadím se, že tohle je Mariny.“ Odšroubuje vršek a ťukne si trochu za uši.

„To je mýdlo,“ upozorním ji.

Evalinda se zadívá na text na etiketě. „Jo, to tady píšou,“ odsouhlasí lhostejně. „Jakou voňavku máš ráda?“

Vyslovím tu první, která mi přijde na jazyk. „La Grande Passion,“ prohlásím, i když jsem si k ní nikdy nepřivoněla.

Usměje se. „Bezva. Nějakou ti přinesu.“ Aha - už dva roky je tvář La Grande Passion.

„Vážně? To je moc milé!“

„Já jsem milá,“ odpoví žertovně.

„Samozřejmě,“ rychle přitakám.

Dokončí inspekci kosmetiky na vaně a já si se srdcem v kalhotách uvědomím, že už se chystá k odchodu.

„Nedávno jsem o tobě četla článek ve *Woman's Weekly*. Psali tam něco o tom, že se teď chceš stát herečkou?“ prohodím nejistě.

Jako by právě tohle bylo zaklínadlo, které ji tady dokáže zadržet. Evalinda se rozzáří a posadí se na okraj vany, aby mi mohla povyprávět o filmu, ve kterém teď bude hrát. Jeho zápletko se točí kolem prodeje drog, je tam arabská mafie, prostitute, financuje to italské studio. Pokyvují hlavou tak dychtivě, až hrozí, že se mi krk snad přelomí.

„Hraju prostitutku, kterou zabijí, když zákazníka kouří,“ vysvětluje zaujatě Evalinda, zatímco si natáčí na prsty prameny vlasů a zkoumá jejich konečky.

Z chodby se znovu ozve tiché zanaříkání.

Udělám „jé“ a uvažuji, co to znamená „kouřit zákazníka“.

„Ano, je to drsné,“ přikývne Evalinda. Zvuky z chodby zesílí.

Evalinda vytáhne cigaretu a zkříží nohy. „Režisér mi zavolał, že mě viděl na obálce *Madame Figaro* a -“

„Můžeš minutku počkat?“ Vystrčím hlavu ze dveří a našpičuju uši. Kravál z obývacího pokoje všechno přehlušuje, ale pořád ten zvuk slyším na pozadí hudby a smíchu.

Olympe! Jejím drsným výkřikům jako by už docházel dech. Určitě pláče hodně dlouho. Otočím se na svou novou přítelkyni. Tady sedí Evalinda, povídá si se mnou, svěruje se mi. Copak to není bomba? Všichni doma by umřeli závistí, kdyby mě s ní teď viděli!

Další výkřik mi projede přímo srdcem. Když vím o Olympině pláči, nedokážu se nějak soustředit.

Evalinda s úsměvem pokračuje. „Poslal mi scénář a...“

Vyskočím. „Heleď, mohla bys na vteřinku počkat? Musím si odskočit, ale hned jsem zpátky.“

„To nevádí. Stejně se potřebuju vyčurat.“ Evalinda vstane a začne si rozepínat džíny.

„Tohle je bidet,“ upozorním ji nejistě. „Záchod je naproti přes chodbu.“

To ji rozesměje. „To já přece vím.“

„Hned jsem zpátky,“ zopakuju a vyběhnu ven.

Marina pořád ještě sedí na opěradle křesla, kde jsem ji předtím nechala. „Olympe se vzbudila a pláče,“ oznámím jí. Rychle přejeđu očima místnost, ale pirát už je pryč.

„Jo? No tak zase za chvíli usne.“

„Ale ona už pláče dlouho,“ namítnu. Marina se na mě zadívá rozšířenýma očima a zahihňá se.

„Tím líp. Bude už vyčerpaná a hned usne.“

Běžím zpátky do koupelny. Položím dlaň na kliku, ale přerývaný pláč dítěte, příliš unaveného na to, aby si dokázalo dojít pro pomoc, mě zarazí. Poskočím jako kuň ve startovním bloku.

Kéž by Evalinda ještě chvíli čurala.

Rozeběhnu se do temné „zakázané“ části chodby a Olympin hlas mě zavede do jejího pokoje. Marina zřejmě vyznává heslo, že co oči nevidí, to srdce nebolí.

Olympe stojí v postýlce, celá mokrá od breku. I plínky má mokré. Oknem svítí dovnitř měsíc. Tvářička dítěte je ztrhaná zoufalou námahou.

„Ça va, ma petite,“ zabroukám na ni. „To jsem já, Gigi.“ Zvednu ji a její pláč se promění v tiché vzlyky.

Potmě ji rychle přebalím a tiše se přitom modlím, aby na mě Evalinda pořád ještě čekala. Usadím Olympe do postýlky, najdu její dudlík a strčím jí ho do pusy. Tak, a jsem volná. Ale jakmile se obrátím k odchodu, vráskot vypukne nanovo. Dudlík vypadne z pusinky. Sehnu se, abych ho našla.

„Tiše, tiše, ça va,“ opakuji, ale Olympe se natáhne a chytí mě kolem krku. Jemně jí rozpácím prstíky od sebe. Pak se posadím na zem vedle postýlky a mezi špruslíky chytím malou za ručičku, abych ji uklidnila.

„Jsem tady, je suis ici,“ zamumlám a pohladím ji po vlasech. Usni. Prosím tě, usni. Myslím na to, že na mě v koupelně čeká Evalinda. Ruce se mi třesou netrpělivostí.

Malá se konečně posadí a já ji dál hledím, dokud se nepoloží na záda jako štěňátko, které chce, aby mu někdo podrbal břicho. Slyším, jak se její dech pomalu uklidňuje. Tmavá dusná ložnice páchnoucí plenkami mi připadá jako hrob, v němž má můj čerstvě získaný pocit důležitosti odpočívát společně s dítětem. Z hudby se stává nezřetelné dunění v dálce, protkané občasným hlasitým smíchem šťastných lidí, kteří se skvěle baví. Víčka mám tak těžká, že je potřebuju zavřít... aspoň na chvíli.

Probudí mě závan vzduchu a troubení klaksonů. Ležím ve vlastní posteli. Britta stojí vedle otevřeného okna a dívá se do místnosti. Vlasy jí povívají ve větru a třpytí se ve slunečním světle. Zmocní se mě ostrá, bodavá bolest, když mi ten obraz dopadne hluboko do duše. Britta vypadá úžasně, jako Botticelliho Venuše. Potřebuje už jen nápis nad hlavou - *Vogue, Elle, L'Officiel*. Schoulím se pod pokrývkou s palčivým přáním, aby popošla ještě o několik kroků a zmizela mi z očí, z okna. Okamžitě se mě zmocní hanba a lítost. Tohle je skvělá příležitost pro Boha, aby mě pokoušel, nechal mě zvolit si zlo. *Prosím, Bože, je mi to líto. Dej, ať to focení svatebních šatů získá Britta.*

Babička mě vychovávala v bázni boží. Tresty za každodenní přestupky vykonávala moje matka (a o víkendech otec).